MARY LOU RICH

Arca Norei

Traducerea şi adaptarea în limba română

de IOANA PATRICHI

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

- Spike, diavole, unde eşti?

Pe genunchi şi pe coate, cu obrazul lipit de covor, Nora Carson se uită sub canapea. Văzu doar câteva fire de praf - nici urmă de pantof de tenis, nici urmă de Spike.

Ticălosul ăsta de hamster apărea şi dispărea când avea chef; se făcea nevăzut chiar sub ochii ei, pentru a reveni cine ştie când, niciodată însă când îl chemai. In ceea ce priveşte pantoful de tenis, căutase fiecare centimetru din apartament - pur şi simplu nu era nicăieri.

Ridicându-se, Nora privi de jur-împrejur, pentru a verifica dacă animalele celelalte sunt bine închise în cuşti. Mulţumită că, în afară de Spike, toate erau la locul lor, se-ncălţă cu pantofii cu toc şi-şi luă poşeta.

- La revedere, copii! şopti ea, după care încuie uşa şi coborî cu liftul.

Abia ieşise din bloc si o dureau deja picioarele. Va trebui să parcurgă, încălţată cu pantofi cu tocuri înalte, o distanţă de aproximativ şase străzi, un început de zi deloc pe placul ei. Cel puţin era o zi senină şi însorită, aşa cum nu se întâmplă foarte des în

Seattle.

Briza mării venind dinspre Golful Elliott aducea cu ea sunetul sirenei feribotului care făcea naveta spre insula Bainbridge şi care tocmai intrase în punctul terminus al liniei, pe strada Washington.

Nora aruncă o privire spre ceas şi oftă. Ca de obicei, vasul venise la ora fixă şi, tot ca de obicei, ea întârzia la lucru. Dar, cu atâtea guri de hrănit, era şi aşa de mirare că ajungea la florărie înainte de ora prânzului. Desigur, Paula nu se plângea niciodată. Paula Porter era o şefă nemaipomenită şi, în acelaşi timp, prietena ei cea mai bună.

Se opri la semafor şi, în timp ce aşteptă, văzu un pescăruş venind în picaj şi înhăţând o gogoaşă aruncată la rigolă. Abia atunci îşi dădu seama că n-avusese timp să mănânce nimic în acea dimineaţă, nici măcar să bea o cafea.

Mai aruncă o privire în diagonală spre intersecţie şi-i atrase atenţia un bărbat brunet, bine făcut care, plecând din faţa unui stand cu ziare şi observând o doamnă în vârstă care traversa, deschise repede

portiera unei camionete de culoare cafenie, model vechi, aruncă înăuntru ziarele

cumpărate, apoi se întoarse repede către aceasta şi o ajută să-şi urce căruciorul cu cumpărături pe bordură.

Deşi n-avea armură strălucitoare, individul acela era totuşi un cavaler, se gândi Nora, amuzată, privindu-l urcând apoi în camionetă şi dispărând spre o zonă delimitată de la capătul străzii. Tot din acea direcţie veneau un miros îmbietor de pâine proaspătă şi o aromă de ceva dulce cu mirodenii.

Culoarea semaforului se schimbă şi Nora ezită puţin, privind piaţa. Nu, îşi spuse ea: ar fi însemnat să facă un ocol şi era deja târziu.

Şi totuşi, aromele acelea o chinuiau îngrozitor. Incepu să şovăie; n-ar trebui să cedeze, dar, pe de altă parte, murea de foame. Poate s-ar putea revanşa pentru întârzierea ei cumpărând Paulei nişte brioşe care-i plăceau atât de mult.

Fără să mai opună rezistenţă, îşi lăsă paşii s-o poarte grăbiţi spre labirintul de tonete şi prăvălii.

Târgul avea ceva din aspectul unui carnaval: standuri pline cu coşuri în care erau aranjate artistic produse agricole şi fructe proaspăt culese, lăzi cu gheaţă cu peşti pescuiţi chiar în acea dimineaţă, cuşti cu păsări de curte, suveniruri.

Nora merse drept spre chioşcul cu produse de patiserie, cumpără repede o pungă cu brioşe cu sos caramel şi intenţiona să se întoarcă, pentru a-şi continua drumul spre serviciu, când un behăit plângăcios o făcu să se oprească. Mirată, privi în direcţia respectivă şi se trezi în faţă cu două capre pigmee închise într-o cuşcă mare metalică. De fapt, erau doi iezi abia înţărcaţi care se împungeau cu capul şi apoi se alergau unul pe celălalt prin ţarc. Zâmbind încântată, se aplecă să-i mângâie.

- Ar trebui să încercaţi, se auzi o voce groasă. Dacă ştiţi s-o pregătiţi, carnea de ied are gust chiar mai bun decât cea de miel.

- Aveţi reţeta? întrebă un alt bărbat.

Contrariată, Nora se întoarse şi rămase privind cu
ochii măriţi de mirare la cel care întreba de reţetă: era el, cavalerul înalt, brunet, în vârstă de aproximativ treizeci şi cinci de ani, îmbrăcat în blugi şi cămaşă ecosez, căruia însă îi crescuseră brusc coadă şi coarne de diavol.

Vânzătorul, un bărbt robust, cărunt, de origine italiană, scrise ceva pe o bucată de hârtie pe care i-o dădu apoi clientului său.

- N-am mai mâncat până acum carne de capră, dar sună tentant, spuse bărbatul, în timp ce privirea sa, trecând pe deasupra Norei,

se fixă asupra celor doi iezi pe care şi-i închipuia deja probabil cină.

- Nu! strigă Nora, ridicându-se în picioare şi aşezându-se între bărbat şi iezi. Eşti un... un... carnivor! N-am să te las să-i mănânci! Apoi, întorcându-se spre vânzător. Ii cumpăr eu. Cât costă?
- Păi... nu ştiu. Ii vrei pe amândoi?
- Da, pe amândoi.

Işi deschise portofelul şi constată că era gol, cu excepţia unei bancnote singuratice de douăzeci de dolari. Privi din nou furioasă spre bărbatul mai tânăr, închipuindu-şi-l mâncând micuţii nevinovaţi. Nu va lăsa ca aşa ceva să se întâmple. Va face rost cumva de restul de bani.

- N-am decât douăzeci de dolari, dar...
- Sunt ai tăi, spuse repede vânzătorul, smulgându-i bancnota din mână. Vrei o chitanţă? Spune-mi numele tău.
- Poftim? Da, sigur... Nora Carson.
- In regulă, spuse vânzătorul dispărând în spatele unei draperii. Sophie, am vândut caprele. Doamna vrea o chitanţă.

O femeie cu părul alb şi trăsături de heruvim ieşi de după draperie, completă chitanţa şi i-o dădu Norei.

- La revedere, Hansel! La revedere,

Gretel! Să fiţi cuminţi! spuse apoi, aplecându-se deasupra ţarcului.
Hansel şi Gretel?! Copiii care, în poveste, au ajuns în cuptor?! Cutremurându-se de groază, Nora aşeză câte o mână protectoare pe fiecare ied.

- Ai o camionetă sau ceva cu care să-i transporţi? întrebă vânzătorul.

- Ăă... nu. îi voi lua în braţe.

- Mai bine ţi-i leg cu o sfoară, spuse el, privindu-i fusta scurtă şi tocurile. Astfel, n-or să poată fugi.

- Mulţumesc.

Nora luă pachetul cu brioşe în dinţi şi fiecare ied sub un braţ şi o porni, clătinându-se. Ce naiba avea să facă acum cu două capre, chiar aşa mici cum erau? Locuia într-un apartament de bloc în care nu era permis să ţii animale. Acest lucru n-o împiedicase însă să aducă acasă tot felul de animale fără adăpost, abandonate sau nedorite. Astfel, adunase câţiva peşti, un pisoi, iepuri, păsări, un şoricel de deşert şi un hamster care dispărea mereu. Dar aceia erau cel puţin liniştiţi şi nu făceau zgomot, pe când Hansel şi Gretel?!

Hansel o lovea cu picioarele în coaste şi behăia, ca un copil care voia să fie dat jos din

braţe. Imediat, Gretel începu să ţipe şi ea.

O rafală de vânt îi acoperi ochii cu câteva şuviţe încăpăţânate de păr blond care nu se lăsau mutate, oricât se strădui Nora să-şi mişte capul; nu reuşi decât să se împiedice de un stâlp de felinar şi să-şi rupă tocul.

La naiba! Totul mergea prost! Aşa incomozi cum erau, acei pantofi erau singurii decenţi pe care-i avea.

Poate ar fi putut fi reparaţi, dar cu mâinile ocupate, nu putea nici măcar să-şi recupereze tocul. Spera doar să-l mai găsească acolo, pe stradă, când se va întoarce.

Sunetul unui claxon îi atrase atenţia. Camioneta se opri chiar în dreptul bordurii.

- Să te duc cu maşina? întrebă presupusul mâncător de capre.

- Nu. Cu tine nu merg, mormăi ea pe lângă punga cu brioşe.

Cu coada ochiului, văzu bărbatul coborând din maşină, ridicându-i tocul şi punându-l în buzunar. Aşadar, se dusese şi ultima şansă de a-şi repara pantofii. Şi-i aruncă din picioare; măcar aşa, se chinuia mai puţin.

- Hei, Cenuşăreaso, ai pierdut ceva.

- Păstrează-i. Fierţi, ar putea fi buni.

- Prefer carnea de capră. Eşti sigură că nu

vrei să te duc cu maşina?

- Nu, în nici un caz! Pleacă!

- Bine, dacă aşa vrei... spuse străinul şi plecă.

Răsuflând uşurată, Nora nu se mai gândi decât
cum să păşească mai atent; simţea asfaltul rece şi aspru şi era sigură că până va ajunge acasă - dacă va mai ajunge vreodată acasă - ciorapii ei vor fi zdrenţuiţi la talpă.

Lumea întorcea mirată capul după ea; unii zâmbeau, alţii râdeau fără să se mai ferească, de parcă n-ar mai fi văzut niciodată o femeie desculţă, cărând doi iezi sub braţe pe străzile unui oraş. De fapt, dacă se gândea bine, nici ea nu mai văzuse...

Incă o stradă - o stradă lungă, urcând în pantă. Era incredibil cât de obosită se simţea. Când ajunse în faţa uşii blocului, era pur şi simplu ameţită. Caprele behăiau, uşa era încuiată, nici nu putea să le pună jos, de teamă să nu-şi rupă sfoara cu care erau legate, nici nu putea rămâne prea mult în faţa uşii, ca să n-o audă proprietăreasa.

- Bună! Pot să te ajut?

Un domn trecut de şaizeci şi cinci de ani, cu păr cărunt şi ochi albaştri strălucitori,

începu să mângâie un ied pe cap. Era domnul Podaski, vecinul de apartament al Norei, singurul de altfel care ştia de animalele ei. Ar fi fost, de altfel, destul de greu să-i ascundă, din moment ce şoricelul ei reuşise să-şi croiască drum până în dormitorul lui. Ii adusese înapoi animăluţul în pălărie şi, de atunci, se împrietenise cu Nora.

- Să începem mai întâi cu asta, spuse el, luând punga cu brioşe din gura ei.

- Vai, mulţumesc. Trebuie să intru. Crezi că mă poţi ajuta?

- Să sperăm. Ţine-mi puţin pardesiul, propuse Eli făcându-i semn cu ochiul şi punându-i haina pe umeri, pentru a ascunde iezii.

Eli Podaski scoase o cheie din buzunar, descuie uşa, verifică să nu fie cineva în hol, apoi îi făcu semn să intre. Când tocmai venise liftul şi acţiunea părea să fi reuşit, se auzi o uşă trântindu-se cu putere.

- Nora Carson! Rămâi acolo! tună vocea unei femei.

Era Blossom Hill, proprietăreasa, care venea spre ei, mergând legănat.

- îmi voi lua haina, spuse încet Eli, încercând s-o ia cu tot cu iezi.

„Be-e-ee“.

- Ce a fost asta? întrebă proprietăreasa.
- Astm, spuse Nora repede, adăugând un be-e-ee.

Poate că ar fi scăpat dacă nu i-ar fi răspuns un behăit înfundat.

- Hmm! Blossom înaintă şi ridică un colţ al pardesiului lui Eli. Astm? Eu aş spune că sunt capre. A trebuit să chem instalatorul astăzi. A verificat toate apartamentele, să nu existe fisuri. Ai idee ce a găsit în apartamentul tău, doamnă Carson?
- Nu... nu ştiu, răspunse Nora, sperând într-o minune.

- Un pantof de tenis în toaletă şi animale. Animale pretutindeni, se scutură Blossom de groază. Urăsc animalele. Ştiai regulamentul - acum vei suporta consecinţele.

După care, scoase din buzunar un plic şi-l dădu Norei.

Inevitabilul se produsese: era un preaviz de evacuare. Sigur, se aşteptase la aşa ceva, însă acum, în faţa faptului împlinit, se simţea complet descumpănită.

- O săptămână?
- Aş fi putut să te dau afară astăzi.
- Desigur, având în vedere situaţia... şopti

domnul Podaski.

- Taci, dacă nu vrei să pleci şi dumneata.

- O săptămână este o ofertă mai mult decât generoasă, spuse Nora repede, pentru a-şi salva prietenul.

- Ca penalizare, vei pierde suma de garanţie pentru curăţenie.

- Toată suma?

- Sigur că da. Atât va costa şi poate chiar şi mai mult, pentru a readuce apartamentul în stare de a fi închiriat.

Apartamentul era într-o condiţie aproape perfectă şi, din moment ce Blossom intrase azi acolo, ştia acest lucru. Folosea însă animalele ca pretext pentru a nu-i

înapoia banii Norei şi nu era nimic de făcut. Două sute cincizeci de dolari; durase luni de zile să poată economisi aceşti bani pentru a intra în apartament. Cum va putea acum să economisească alţii pentru a închiria un altul?

- O săptămână; nici o zi mai mult.

Apoi, după ce aruncă încă o privire dezaprobatoare spre pardesiul agitat, Blossom dispăru de unde venise, cu acelaşi mers legănat.

- Ştiam că aşa se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu. Totuşi, momentul e

cât se poate de nepotrivit.

- Nu există niciodată un moment potrivit pentru nenorociri, draga mea. Acum, cred că ar trebui să urcăm. Nici ei nu mai au răbdare.

- Pe bună dreptate, săracii. Şi cred că şi pe tine te dor braţele îngrozitor.

- Te las să te revanşezi făcându-mi un ceai, spuse Eli râzând. Cu ocazia asta, îmi vei povesti şi cum de te-ai ales cu ele.

- Vom face asta fără îndoială, dar mai târziu. Trebuia să fiu de două ore la lucru.

- Mai târziu e chiar mai bine. Doar nu vrei să fii şi concediată.

- Ah, în nici un caz.

Intraţi în apartament, iezii începură imediat să sară pe şi de pe canapea.

- Inţeleg de ce nu le-ai putut rezista.

- Sunt într-adevăr drăguţi, dar nu pentru asta i-am cumpărat. Vino diseară la cină; avem spaghete, salată şi pâine cu usturoi. Iţi voi povesti atunci cum s-a întâmplat.

- Ne-am înţeles - diseară, vom avea o cină în doi. Ne vedem mai târziu.

De ce n-ar fi putut fi acel necunoscut ca Eli? Apoi, privind la ceas, se îngrozi. Cel mai bun lucru ar fi s-o sune pe Paula înainte ca aceasta să trimită o echipă în căutarea ei.

- Au! ţipă ea când un căpşor îi împinse

piciorul. Sunteţi irezistibili! Problema este, ce naiba fac cu voi?

Capitolul 2

Sam Hunt încă se mai amuza. Opri în zona invadată de buruieni în care urma să se construiască acel complex alcătuit din hotel şi restaurant, construcţie de care se ocupa el însuşi. Era în drum spre acest complex când îi apăruseră în cale blonda şi caprele. într-un fel, îi părea rău. De mult nu mai văzuse o femeie atât de frumoasă, iar acum probabil că aceasta îl considera diavolul în persoană. Desigur, nu putea avea o idee mai bună nici despre Joe.

Joe Salvatore şi soţia lui, Sophie, foştii proprietari ai iezilor şi vânzătorii din târg, erau doi dintre cei mai buni oameni pe care Sam îi cunoscuse. în ceea ce priveşte mâncatul cărnii de capră, Sophie l-ar fi jupuit de fiu pe Joe şi i-ar fi atârnat pielea de uşa hambarului, dacă ar fi auzit gluma lor. Dar blonda înghiţise momeala - crezuse toată povestea. Cu această ocazie, Joe reuşise să le găsească ieduţilor un cămin.

Bine că nu fusese Suzie lângă el, altfel el ar fi fost cel care s-ar fi ales cu ei - doar se ştia că fetiţa lui în vârstă de cinci ani reuşea întotdeauna să obţină tot ce-şi propunea. Şi,

fără nici o îndoială, ar fi vrut ieduţii.

Cât timp el era la lucru, Suzie stătea la bunici, în Portland, Oregon. După ce Joy, soţia lui, murise de cancer, părinţii lui încercaseră să compenseze această cumplită pierdere pentru Suzie, răsfăţând-o fără limite. De fapt, trebuia să recunoască în mod cinstit că şi el făcuse acelaşi lucru. Nu-i refuza nimic micuţei tirane şi, când era plecată, îi simţea lipsa îngrozitor. încă îi mai simţea lipsa şi lui Joy, dar timpul îi estompase durerea. Cu toate acestea, îşi simţea inima pustie, iar în nesfârşitele nopţi de singurătate tânjea după o femeie - o femeie minunată, plină de căldură
- care să-i aline durerea.

Coborî din camionetă şi inspiră adânc aerul cu gust sărat de mare. O astfel de zi însorită avea acelaşi efect ca un vin tare. Inspectă terenul de construcţie, făcându-şi însemnări în ceea ce priveşte unghiul pantei, zonele joase care trebuie înălţate, drumurile de acces până la spaţiile de parcare. Notă ce modificări erau de făcut, apoi merse spre zona de ţărm a terenului; acolo era, de fapt, adevărata problemă.

Un dig erodat de intemperii ieşea în afara unei limbi de pământ şi se fărâmiţa, măcinat,

în mare, puţin mai departe de o barcă şubredă de pescuit. Era ceva extrem de precar şi nesigur; digul trebuia să dispară, deşi costul construcţiei avea să crească în acest fel.

întreaga zonă emana o linişte care-i făcea enorm de mult bine, iar barca de pescuit avea un farmec rustic. Era păcat să strice acea armonie şi nu depindea decât de el ca arhitectura noii construcţii să se încadreze perfect în acel peisaj de o frumuseţe unică, fără a aduce nici o notă distonantă.

Terminând de inspectat locul, Sam mai notă câteva sugestii pentru arhitect, un om pentru al cărui talent avea o mare admiraţie, apoi se urcă din nou în camionetă şi porni spre centrul de afaceri din Seattle.

Când ajunse în faţa biroului, luă, înainte de a coborî, pantoful cu tocul rupt - era din piele fină, scumpă. Blonda nu părea să-şi poată permite multe astfel de perechi. Acum, că aflase unde locuieşte, îi va duce pantoful la reparat. Spera s-o întâlnească din nou şi să-i poată returna pantofii; şi dacă-l va lăsa să vorbească şi nu-i va întoarce spatele, îi va explica faptul că totul a fost o glumă pusă la cale de el şi de Joe.

Fierbe-i ca să fie mai buni.

„Tu ai fi fost şi mai bună, scumpo“, şopti el, lăsându-se în voia fanteziei. Văzuse că avea

picioare

lungi. Dacă nu i-ar fi fost teamă să nu fie amendat pentru că merge cu viteză prea mică, ar fi urmărit-o în continuare, bucurându-se de imaginea pe care vântul i-o oferea. Categoric, ea l-ar fi dispreţuit grozav dacă ar fi ştiut ce face; şi în nici un caz nu l-ar fi lăsat să se apropie de iezii ei.

Se întreba ce o fi făcut cu ei. In zonă nu erau decât apartamente şi birouri... doar foarte puţine case cu curţi... şi oricum, nu s-a emis o ordonanţă prin care se interzice deţinerea de astfel de animale în oraş?

Incă se mai gândea la aceasta când cineva îi bătu în fereastra maşinii.

- Sam, te simţi bine? îl întrebă, imediat cum coborî fereastra, un bărbat voinic cu un trabuc între dinţi. Te-am văzut stând aici şi privind în gol.

- Incercam să dezleg misterul eternului feminin - adică, de ce gândesc şi acţionează femeile aşa cum o fac.

- Când ajungi la o concluzie, spune-mi şi mie. Te aşteaptă şeful şi ar fi bine să nu-l faci să-şi piardă răbdarea.

- Vin acum, Chuck.

Sam îşi luă teancul de hârtii şi carnetul şi

intră în biroul pe a cărui uşă era firma Banner Construction.

Urmă o şedinţă lungă şi plictisitoare, după care, curiozitatea îl făcu pe Sam să se întoarcă la târg - direct la Joe.

*
* *

- Ai venit din nou, Sam? Dacă nu te-aş cunoaşte, aş spune că ai cine ştie ce intenţii cu nevasta mea, glumi Joe.
- Chiar am, Joe. Dacă aş putea s-o răpesc, n-aş mai sta nici o clipă pe gânduri.
- Ştiu ce vrei, Sam Hunt, spuse Sophie zâmbind. Brioşe - ţi-am oprit o pungă.
- Asta este cheia spre inima mea, doamnă. Dacă te-ai căsători cu mine, am putea mânca brioşe în fiecare zi.

Adevărul era că Sam se grăbise să vină ca să mai găsească o serie din acele delicioase brioşe, înainte ca prietenii lui să se întoarcă la fermă.

- Nu peste mult timp, vei ajunge ca Joe - tot atât de lat pe cât e de lung. Şi ador fiecare bucăţică din el, adăugă Sophie, luându-şi soţul de braţ.
- îmi pare rău, Sam, spuse Joe sărutându-şi soţia pe obraz. Va trebui să-ţi găseşti pe altcineva, pentru că Sophie e numai a mea.

- Ce ai spune de fata aceea frumoasă care a venit aici mai devreme? îţi aminteşti? Cea care i-a cumpărat pe Hansel şi Gretel.

- Imi amintesc foarte bine. Am la mine pantofii ei.

- Pantofii ei?! întrebară amândoi soţii în cor.

- Da. Ca să poată fugi mai repede de mine, şi i-a dat jos şi a continuat să meargă fără. Nu cumva ştiţi unde locuieşte?

- Mi-a spus doar numele, nu şi adresa, spuse Sophie pe gânduri. Am mai văzut-o venind pe aici, dar nu ştim nimic despre ea, nu-i aşa, Joe?

- Nu. Câteodată se opreşte la chioşcul de vizavi. Nu-ţi face griji, Sophie, brioşele lui Mary O'Reilly nu sunt atât de bune ca ale tale.

- Din moment ce ştii, înseamnă că ai gustat.

- Să încerc să plec de aici cât mai pot încă, spuse Sam râzând, luându-şi punga cu brioşe şi lăsându-i pe cei doi să se tachineze în continuare.

Aşa ar trebui să fie o căsătorie, se gândi el. Acesta era genul de căsătorie pe care şi l-ar fi dorit, dar pe care nu l-a avut niciodată. Sigur, ţinuse la Joy - doar era mama copilului lui şi se

căsătorise cu ea tocmai pentru acest lucru. Dar între ei nu existase niciodată acea dragoste care-i lega pe Joe şi pe Sophie - acea dragoste care să dureze o viaţă.

Deşi el locuia în direcţia opusă, încercă să refacă traseul blondei. Ştia că mersese drept înainte, pentru că o urmărise. Asta însemna că locuia undeva prin

apropiere, pe această stradă. Conduse încet, încercând să depisteze un loc unde ar fi putu duce doi iezi.

*
* *

în florăria Paulei plutea o mireasmă proaspătă. Nu mai era chiar atât de aglomerat, aşa că fetele puteau profita puţin.

- Evacuată?! spuse Paula Porter, scuturându-şi părul roşcat care-i trecea de umeri. încă nu-mi vine să cred, deşi ne aşteptam ca vrăjitoarea asta bătrână să afle de animale. Şi acum, ce vei face?

- Voi găsi un nou apartament, sper, spuse Nora punând un trandafir cu tija lungă într-un aranjament floral la care lucra.

- îţi doresc succes!

După expresia din ochii ei verzi, Paula se cam îndoia de reuşita Norei. De fapt, nici chiar

Nora nu credea să aibă mari şanse. Nu se găseau decât cu mare greutate apartamente în Seattle, iar cele la preţul pe care şi-l putea permite ea, erau practic inexistente. Dar, nu putea renunţa - animalele ei contau pe ea.

- Ce frumos! spuse Paula venind în dreptul Norei. Nu ştiu cum reuşeşti. Eu, pe tot ce pun mâna, stric.

- Te chinui prea mult şi pui prea multe flori. Lasă-le loc să respire.

- Mai bine mă întorc la florile mele uscate. Acolo, nu pot strica nimic. De fapt, ştii ceva? Cred că am muncit destul astăzi. Tu ai trecut prin atâtea, iar eu mă simt epuizată. Tot ce-mi doresc acum e o margarita rece şi o baie fierbinte.

Paul era doar cu doi ani mai mare decât Nora, dar mult mai sofisticată decât aceasta, poate pentru că tatăl ei lucrase în aviaţie şi întreaga familie locuise în multe oraşe din lume.

Nora nu simţise niciodată imboldul de a călători. Visul ei cel mai drag era să-şi cumpere o fermă şi să trăiască acolo, mulţumită, până la sfârşitul vieţii. Din păcate, nu-şi putea permite aşa ceva deocamdată, deşi în acest fel toate problemele ei s-ar fi

rezolvat.

- îmi cer scuze pentru cele întâmplate astăzi.

- Nu-ţi face griji. în plus, mi-au plăcut mult brioşele. îmi pare rău că n-am fost şi eu acolo să văd cum au ieşit scântei. Cel puţin, mâncătorul de capre arăta bine?

- Diabolicul! Nici n-am observat.

- Ba, cred că ai observat. Niciodată nu te-am văzut atât de înfierbântată din cauza unui bărbat.

- Şi tu ai fi fost la fel dacă ar fi încercat cineva să-ţi mănânce copiii!

Cu cât Nora protesta mai mult, cu atât se străduia să-şi alunge din minte figura lui: părul negru care cobora în bucle pe ceafa bronzată, gropiţa din bărbie, ochii căprui cu gene lungi, care sclipiseră de răutate, umerii laţi şi muşchii bine conturaţi prin cămaşă.

Era omul cel mai cumplit pe care-l cunoscuse. Nu numai că a vrut să-i mănânce iezii, dar i-a furat şi pantofii.

Şi atunci, de ce nu şi-l putea scoate din minte?

Capitolul 3

Incă două zile şi termenul expira. Incercase să mai discute cu proprietăreasa, dar fără succes - femeia aceea avea o inimă de piatră.

Paula îi propusese să lucreze ore suplimentare, deşi Nora bănuia că florăria nu are chiar atât de multe comenzi încât să acopere această plată suplimentară. Acesta era însă modul în care Paula încerca s-o ajute, fără a-i sacrifica mândria. Dar, nici dacă ar fi muncit douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, tot n-ar fi reuşit să strângă suficienţi bani.

Când termină lucrul, Nora încuie magazinul şi plecă să se plimbe spre ţărm, sperând ca aerul rece să-i liniştească durerea de cap şi s-o ajute să gândească mai clar. Toate căutările ei de până acum avuseseră acelaşi final: era suficient să spună că are câteva animale şi, înainte de a menţiona ce fel sau câte, fie i se închidea imediat telefonul, fie i se râdea în faţă. Se pare că toţi proprietarii din Seattle erau de acord asupra unui lucru: animalele trebuie să stea la grădina zoologică, nu în apartament.

Merse pe o potecă până la un golf mic, adăpostit. Se aşeză pe o bancă veche de lemn, roasă de intemperii, de unde se vedea un dig pustiu şi privi marea învăluită în ceaţă. Trebuia să existe o soluţie - problema era doar s-o găsească.

*

* *

- Nora, spaghetele au fost delicioase, spuse Eli Podaski. îmi vor lipsi mâncărurile tale gătite atât de bine, când te vei muta.

- Lettie nu-ţi găteşte?

Lettie era doamna cea vioaie, cam de aceeaşi vârstă cu el, care-i ţinea companie.

- Numai când parazitul ei de nepot şi soţia acestuia nu sunt acasă. De câte ori intenţionăm să avem o cină liniştită, apar amândoi şi se instalează la masă. Lettie crede că femeia aceea habar n-are să gătească.

- Lettie locuieşte cu ei?

- Ei locuiesc cu ea. S-au mutat la ea provizoriu acum cinci ani şi n-a putut scăpa de ei nici acum.

- Ar trebui s-o ajute Blossom să-i evacueze.

- Cred că în cazul lor, numai un buldozer ar fi eficient. Apropo, în curând va veni Lettie aici ca să mergem la patiserie. Nu vii cu noi? Ofer

desertul!

- Mulţumesc, dar mai bine încerc să găsesc un anunţ la Mica Publicitate. Nu mai am decât două zile.

- Ce păcat! Eşti cea mai bună vecină pe care am avut-o vreodată. Cine ştie cine se va muta în locul tău!

Nora strânse masa, iar Eli insistă s-o ajute la spălatul vaselor. Apoi, discutară puţin, se jucară cu iezii şi Eli merse la el acasă.

Şi Nora era convinsă că-i va duce dorul lui Eli. Oftând, luă ziarul şi un creion şi se aşeză la masa din bucătărie. Imediat, pisoiul negru îi sări în braţe, apoi pe masă unde începu să se joace lovind cu laba creionul. Nora ridică în dreptul obrajilor acel ghemuleţ care începuse deja să toarcă. Toate animalele ei erau atât de drăguţe şi neajutorate. Nu le putea părăsi, dar, dacă nu se întâmpla o minune, nici ea, nici ele nu vor mai avea adăpost.

Deodată, se auzi o bătaie în uşă. De teamă să nu fie iar proprietăreasa, era tentată nici să nu răspundă.

- Nora? Sunt eu, Eli.

Nora deschise repede uşa şi-i văzu pe Eli şi pe prietena lui, Lettie, zâmbindu-i din prag.

- Am adus plăcintă cu mere şi... s-ar putea să fi găsit o soluţie la problema ta.
- Adevărat? Ştiţi vreun apartament de închiriat?
- Nu chiar, spuse Lettie, dar ne-a venit o idee.
- Veniţi în bucătărie şi fac imediat o cafea.

Nora află astfel că Lettie şi soţul ei, care acum murise, avuseseră în exploatare o barcă de pescuit - aceasta se întâmpla cu cincisprezece ani în urmă. Lettie încă mai avea barca, dar nu urcase pe ea de câţiva ani şi nu ştia în ce stare se află, dar, dacă Nora nu găsea nimic altceva, putea s-o închirieze.

- Aş putea s-o văd? întrebă Nora, curioasă.
- Sigur! Acum e cam târziu, dar putem merge mâine după ce pleci de la serviciu. Nu e departe de florărie; am să-ţi desenez o schiţă... Poftim.
- Bine, dar ştiu acest golf, spuse Nora privind mirată schiţa. Chiar am fost acolo şi azi, mai devreme. De fapt, merg destul de des în acel loc... privesc marea şi mă gândesc.
- într-adevăr, e un loc potrivit pentru aşa ceva. Atunci, rămâne stabilit pentru mâine.
- Voi fi acolo.

*

* *

Nora aştepta nerăbdătoare să vină Lettie. Se plimba pe ţărm, privind bucăţile de lemn şi aluviunile aduse la ţărm.

Dincolo de un cot ascuţit, observă un dig vechi care intra în golf şi, la capătul acestuia, un vas de pescuit legat la ancoră - o ruină.

Orice urmă de nerăbdare dispăru. Nora simţi un nod în gât şi lacrimile îi împânziră ochii. Se cutremură de groză doar văzând-o. Cât despre a locui acolo - trebuia să fie complet nebună ca măcar să se gândească la aşa ceva. Ii trebui o mare stăpânire de sine pentru a nu ceda primului impuls - acela de a pleca imediat acasă. Totuşi, se gândi că Lettie o va aştepta şi nu voia s-o jignească. Aşadar, se întoarse la bancă şi se aşeză.

Un foşnet printre trestii îi atrase atenţia - o familie de raţe: mama, tatăl şi patru boboci. Scoţând imediat din pungă ceea ce-i rămăsese din sandvişul de la prânz, Nora începu să le hrănească. Cel puţin, nu mai trebuia să-şi facă griji şi pentru ele că n-au adăpost.

- Nu-i aşa că sunt drăguţe? se auzi vocea

lui Lettie în spatele ei. E un loc frumos aici.

Nora era atât de adâncită în gânduri, încât nici nu observase venirea doamnei.

- Da, e foarte frumos; e liniştit.

- întotdeauna mi-a plăcut. Bunicul meu, Emanuel Cornwell, a organizat acest loc cu mult timp în urmă. Vase din toată lumea veneau în acest port. Atunci... Ochii ei cenuşii deveniseră melancolii pentru o clipă, apoi tăcu şi zâmbi. Ei, destul cu amintirile. Doar n-ai venit să asculţi o lecţie de istorie. Vrei să vezi barca?

- Da, sigur.

Văzuse deja tot ce era de văzut, dar nu voia să fie nepoliticoasă.

- Fii atentă pe dig; nu e într-o stare foarte bună. N-am mai fost de mult timp aici. Sper ca barca să arate ceva mai bine.

Nora se îndoia, dar o urmă atentă pe Lettie, ţinându-şi respiraţia de groază să nu facă vreun pas greşit când trebui să traverseze pasarela şubredă pe care se ajungea la bordul vasului.

- Gata, am ajuns. Cred că ţi-a fost puţin teamă, spuse Lettie scoţând din geantă o cheie şi introducând-o într-un lacăt ruginit. Ce

întuneric e! Din fericire, întotdeauna am lanterna la mine.

- Ia te uită! Ar putea fi chiar frumos aici! exclamă Nora surprinsă, văzând interiorul plin de praf dar spaţios.

- Deocamdată, e murdar aici, dar eu şi soţul meu ne simţeam bine; sunt două dormitoare, o bucătărie, plus această încăpere care servea drept birou, salon, cameră de lucru, orice. Există de asemenea o baie cu duş. Ai remarcat, cred, legătura la sursa de alimentare de pe dig. Sub punte este sala motoarelor; tot pe acolo se ajunge şi la depozitele pentru peşte.

- Nu pare atât de mare de afară. Locuiaţi şi cu copiii la bordul vasului?

- Nu, n-am avut copii... Dar aveam o pisică, un papagal care vorbea numai obscenităţi şi o maimuţă. Ne simţeam foarte bine împreună, deşi spaţiul nu e atât de mare.

- De fapt, e mai mare decât apartamentul meu. Aţi spus că mai este o încăpere dedesubt?

Lettie o conduse pe o scară metalică de unde se intra în cală - o sală mare, goală, tocmai bună pentru animalele Norei, cărora li

se mai puteau adăuga vreo câteva.

Interiorul vasului era murdar, mucegăit, trebuia vopsit şi reparat, dar carena era solidă - cel puţin, nu părea gata să se scufunde. Dar, îşi putea oare permite s-o închirieze?

- Cât ar fi chiria?

- Cât plăteşti acum?

- Şase sute de dolari, inclusiv apă, lumină, căldură.

Nora nu mai adăugă şi faptul că abia îi mai rămâneau bani de mâncare.

- Ce-ai spune de trei sute de dolari, din moment ce trebuie să faci şi unele reparaţii? Voi plăti eu serviciile publice. Şi, pentru că în interior e murdar, nu va exista nici o garanţie pentru curăţenie.

- De acord.

- Atunci, ne-am înţeles. Acum, trebuie să plec dacă nu vreau să pierd autobuzul.

- Plec şi eu cu dumneavoastră, dar mă întorc cu găleţi, cârpe, măturoi, tot ce trebuie pentru curăţenie. Sunt sigură că prietena mea, Paula, mă va ajuta.

- Eşti foarte ambiţioasă. Poftim cheia.

Simţind că pluteşte de fericire, Nora o conduse pe Lettie la staţia de autobuz, apoi alergă tot

drumul până acasă.
După puţin timp, se întoarse la barcă împreună cu Paula şi începură curăţenia. După o întreagă săptămână de griji şi teamă, Nora îndrăznea din nou să spere.

în ziua mutării, Nora îşi luă liber, iar Paula închise florăria pentru câteva ore pentru a o transporta, împreună cu lucrurile şi animalele ei, la barcă.

- Mulţumesc. N-aş fi reuşit fără tine.
- Interesul meu este s-o fac fericită pe angajata mea cea mai bună. Mă întorc mai târziu cu mâncare.

După ce prietena ei plecă, Nora începu să cureţe hublourile, încercând astfel să facă să pătrundă mai multă lumină înăuntru.

- E cineva acasă? se auzi vocea lui Lettie.
- Chiar mă întrebam de ce nu vii!
- S-ar putea să-ţi pară rău că am venit, când vei auzi ce-ţi spun.
- Nu mai vreţi să-mi închiriaţi barca...
- Hai să ne aşezăm undeva şi voi încerca să-ţi explic... Nu este că nu vreau să-ţi închiriez barca; de fapt, ţi-am şi închiriat-o deja. Nepotul meu obiectează.

- De ce?

- Ti-am spus că bunicul meu a fost cel care s-a stabilit în acest golf. De atunci, pământul a fost lăsat moştenire în familie, din generaţie în generaţie. Fratele meu şi cu mine am avut fiecare partea noastră, iar când el a murit, partea lui i-a revenit fiului, James.

O companie locală de construcţii s-a oferit de curând să cumpere proprietatea şi James le-a vândut deja ceea ce moştenise.

- Tot nu înţeleg.

- Eu încă deţin barca, digul şi o fâşie îngustă din ţărm, chiar lângă pământul vândut de el. Constructorul vrea tot terenul, pentru că intenţionează să ridice acolo nu ştiu ce clădire mare. Acum, James mă presează să vând şi eu partea mea. Am impresia că primeşte un oarecare profit dacă mă convinge.

- Şi care e problema?

- Nu fi îngrijorată, nu intenţionez să vând. Şi nici n-am să-l las pe nepotul meu să-mi ia terenul şi barca aceasta veche, decât când am să mor. Dar mă tem să nu-ţi creeze neplăceri. Atunci când vrea ceva, devine extrem de insistent.

- Am mai întâlnit astfel de oameni, spuse

Nora gândindu-se la bărbatul din mâinile căruia salvase caprele. Cel puţin, acela cedase... pe când nepotul lui Lettie... cine ştie cât de departe va merge în încăpăţânarea lui.

- Nu trebuie să-ţi faci o idee greşită. James e un om bun, dar e o fire slabă... şi nu-şi poate administra banii. El şi soţia lui s-au mutat la mine acum cinci ani,

urmând să-şi caute o locuinţă. De atunci, stau la mine. Este singura mea rudă şi aceasta înseamnă foarte mult pentru mine... Acum sunt hotărâtă însă mă mă mut în altă parte şi să-i las pe ei deocamdată în casa mea.

- Ah, Lettie, îmi pare foarte rău că ţi-am creat această neplăcere. Nora îi atinse braţul şi o simţi tresărind. Te-am lovit?

- Nu, scumpa mea. M-am lovit de dimineaţă: mă certam cu James şi m-am izbit de o masă.

- Sper că nu...?

- Nu, n-ar îndrăzni, pentru că ştie că l-aş scoate din testament.

- M-ar putea obliga să plec de aici?

- Probabil că va încerca.

- Am o idee! în cazul în care consideri că m-ai suporta cu tot cu menajeria mea, am

putea locui împreună pe barcă.

Lettie o privi lung pe Nora, apoi un zâmbet larg îi lumină faţa.

- Compania ta mi-ar face o deosebită plăcere. Cât despre animale, întotdeauna mi-au plăcut. Cu banii mei am putea face reparaţiile necesare şi, dacă ai putea da o mână de ajutor, nu s-ar mai pune problema să plăteşti chirie. Partea cea mai bună ar fi că aş scăpa

de cicăleala nepotului meu şi a soţiei lui, iar tu ai avea unde să locuieşti cu animalele tale. S-ar putea să fie o rezolvare şi pentru această problemă nou apărută pentru tine: dacă locuiesc şi eu cu tine, James nu va îndrăzni să te deranjeze.

- Adevărat?

- Niciodată nu spun lucruri pe care nu le cred.

- Minunat! Când te muţi?

- Cât mai repede posibil. Ah! Am uitat să-i chem pe cei de la compania de electricitate să deschidă lumina, aşa că mă voi ocupa acum de acest lucru. Aminteşte-mi să nu-mi uit telefonul mobil - nu mă descurc fără el. Cât de dor mi-a fost de viaţa de aici! închisă în casa

aceea îmbâcsită, aproape că uitasem cum miroase oceanul.

- Eşti sigură că nepotul tău nu se va opune planului nostru?

- Nu-i va plăcea, dar din punct de vedere legal, nu poate face nimic care să mă oprească. Sincer vorbind, abia aştept această provocare. Plec chiar acum să iau legătura cu compania de electricitate.

Verificând mesajele primite, Sam află că Todd Banner îl cheamă urgent la birou. Cunoscându-l însă bine pe Todd, Sam nu se grăbi. El şi şeful lui erau rude prin alianţă: Jeannie, soţia lui Todd, era sora lui Joy. Compania Banner Construction a fost înfiinţată cu banii moşteniţi de Jeannie după moartea părinţilor într-un accident de avion. Suma de bani ce-i revenise lui Joy a fost investită într-un capital pentru Suzie.

Sam ţinuse întotdeauna mult la Jeannie şi la nepoţii lui: două fete gemene şi un băiat, dar niciodată n-a avut prea mare respect pentru cumnatul său, deşi acesta îi salvase viaţa într-o împrejurare, faptă pe care, de altfel, i-o amintea mereu. Todd era un visător - îi plăcea să vorbească, dar nu se pricepea

deloc la afaceri. Compania se menţinea datorită lui Sam.

După cum îl ştia el pe Todd, era foarte posibil să-l fi chemat pentru vreun fleac, aşa că Sam se îndreptă agale spre birou. Imediat ce intră şi văzu feţele întunecate ale celor trei bărbaţi care stăteau în jurul mesei, aşteptându-l, regretă că venise.

- în sfârşit! N-ai primit mesajul meu?

- Ba da. Ce s-a întâmplat?

- A intervenit o problemă neaşteptată. îl cunoşti pe iniţiatorul proiectului, domnul Benedict.

- Da, spuse Sam dând din cap în semn de salut spre acesta - un bărbat elegant îmbrăcat cu un costum scump, arătând mai degrabă a gangster prosper decât a om de afaceri în domeniul construcţiilor.

- Desigur, ţi-l aminteşti şi pe James Cornwell.

Şi-l amintea şi nu-i plăcea deloc. La rândul său, Cornwell, un bărbat mărunt cu ochi ca nişte mărgele, îşi ţuguie buzele, încercând să schiţeze un zâmbet. Ascunzându-şi repulsia, Sam dădu mâna cu Cornwell.

- Aţi fost proprietarul terenului pe care

construim acum complexul.

- Unul din proprietari... Mătuşa mea, Letticia, încă deţine o parte.

- Tocmai aceasta e problema, spuse Todd oftând.

- Credeam că problema e deja reglementată.

- Doamna Cornwell este proprietara unei fâşii de teren de-a lungul ţărmului, a bărcii şi a digului şi refuză să vândă. James ne asigurase că o poate convinge să vândă, dar doamna refuză categoric. Domnul Benedict spune că nu dă avizul pentru construcţie până nu intră în posesia întregului teren. Investitorii lui nu vor ca acea barcă veche să strice imaginea unui proiect de câteva milioane de dolari. Dacă nu rezolvăm problema, aceştia se vor retrage.

- Şi eu ce să fac? întrebă Sam, deşi anticipa răspunsul.

- Compania şi-a luat unele angajamente. Suntem în situaţia de a pierde o sumă importantă de bani dacă nu se finalizează contractul. Această doamnă e văduvă şi James e singura ei rudă. Trebuie să intervii şi tu.

- Eu? De ce eu? N-o cunosc, nici măcar n-

am văzut-o vreodată. Ce te face să crezi că eu...

- N-ai de ales. Nu vrea să asculte de nepotul ei şi ştii că eu nu mă pricep la astfel de lucruri. Poate că pe tine te va plăcea.

- Dar poate că nu. Altceva?

- Da, pentru că tot ai întrebat, ar mai fi ceva. Letticia Cornwell şi o altă femeie s-au mutat pe barcă.

- Şi n-ai vreo idee genială în legătură cu modul în care le-aş putea determina să plece?

- Rămâne la latitudinea ta.

- Fă orice consideri necesar, spuse Benedict, aplecându-se spre el. Orice, numai scapă de ele.

*
* *

Sam părăsi biroul, îngândurat şi trist. „Fă orice consideri necesar“, îi răsunau în urechi, implacabil, cuvintele lui Benedict. Porni maşina şi privi, fără

remuşcări, noroiul pe care roţile camionetei lui îl împroşcau pe Mercedesul strălucitor al lui Todd. Aşa-i trebuia! De câte ori apărea o problemă delicată, greu de rezolvat, Todd o punea întotdeauna în sarcina lui.

în altfel de momente, era tentat să se

retragă din afacere şi să-l lase să se descurce singur, cum o putea, dar îl reţinea gândul la Jeannie şi la copii, pentru care falimentul ar fi însemnat o lovitură grea.

Când ajunse la golf, ploaia se opri, lăsând locul unui curcubeu. Furia lui Sam se transformase într-o resemnare amară.

Deşi n-o cunoştea, Sam avea o oarecare admiraţie pentru acea Letticia Cornwell care avea curajul să se opună nepotului ei. Se întreba cum va reacţiona faţă de el. Cealaltă doamnă probabil că era şi ea în vârstă. Ideea de a le înfrunta îi displăcea total, făcându-l chiar să se simtă ruşinat. Mai urma să-şi demonstreze puterea şi în faţa unor orfani!

Fără să ştie ce va spune, Sam oftă adânc şi porni încet spre dig. în cel mai rău caz, aveau să-l împuşte pentru că le încălca proprietatea.

Capitolul 4

în alte condiţii, i-ar fi făcut plăcere să vină acolo - nu însă şi acum, când avea o misiune atât de ingrată.

Apusul colorase în roşu aprins apele Golfului Elliott. înaintând pe potecă, Sam privea neîncrezător digul. Nu numai că era urât, dar părea şi foarte periculos; nici barca nu arăta mai bine. N-ar fi deloc surprins dacă s-ar scufunda - spera doar să nu fie nimeni la

bord când aceasta avea să se întâmple. Dincolo de barcă, la capătul docului, un pescar îşi arunca undiţa în apă. La vederea lui, Sam se mai linişti: dacă oamenii încă mai foloseau digul, însemna că structura lui e destul de rezistentă. Şi totuşi, când începu să păşească pe scândurile şubrede, încrederea îi dispăru imediat; pe cât era de nesigur că întreaga construcţie nu va ceda sub greutatea lui, pe atât era de exasperat de inconştienţa celor două bătrâne.

Ştia că iniţiatorul proiectului le plătea Letticiei Cornwell şi nepotului ei câteva sute de mii de dolari pentru acest teren, aşa că nu înţelegea de ce aceasta prefera să locuiască pe acel vas urât mirositor. Cine ştie, poate că doamna avea unele probleme psihice, sau poate că amândouă aveau, altfel nu se putea explica.

Crezu că poate să respire uşurat când ajunse la capătul digului, dar se înşela, pentru că până la vas mai avea de străbătut o pasarelă cu scânduri lipsă şi frânghie roasă, legănându-se ameninţător între balustradă şi stâlpii de pe pod. Din fericire, văzu o scândură lungă şi groasă paralel cu digul; o luă şi o propti de vas, realizând exact puntea de care avea nevoie... în cazul în care reuşea să-şi

menţină echilibrul.

- Cine eşti şi ce doreşti? se auzi o voce nervoasă de femeie de pe punte.

Păşind în sfârşit la bordul ambarcaţiei, Sam privi surprins. Nu era deloc o femeie bătrână, ci una tânără şi cunoscută. îşi amintea perfect acele picioare lungi care i se vedeau din şort. Era chiar Nora Carson, cea cu caprele. Zâmbi, încântat de a o fi găsit.

- Bună, sunt Sam Hunt. îţi aminteşti de mine?

Ignorând mâna întinsă a lui Sam, Nora îi aruncă o
privire furioasă.

- Sigur că-mi amintesc. Eşti carnivorul, îl învinui ea ca de o crimă.

Sam îşi retrase mâna şi-i zâmbi jenat. Era al naibii de frumoasă - şi furioasă. Ochii ei albaştri scoteau fulgere de mânie şi obrajii îi erau îmbujoraţi.

- Cred că am pornit prost. Aş vrea...
- Nu mă interesează ce vrei. Pleacă de pe această barcă. Acum! accentuă ea, luând o mătură şi împungându-l cu coada în stomac.
- Aşteaptă puţin! strigă Sam, încercând să se apere cu braţele.
- Afară!

- Am venit să discut cu Letticia Cornwell, spuse el, începând să se retragă spre pasarela pe care evitase să păşească la venire. Nepotul ei... tăcu însă, văzându-i privirea întunecându-se de furie. Construiesc... încercă el o altă modalitate de abordare.

- Lettie nu este aici. Oricum, dacă eşti în legătură cu nepotul ei, ştiu sigur că nici ea nu vrea să discute cu tine. Pleacă!

Conştient de echilibrul lui precar pe acea pasarelă şi de faptul că n-ar fi ajuns la nici un rezultat cu blonda, Sam hotărî să renunţe deocamdată.

- Te rog, spune-i că am căutat-o. Poţi să-i spui, de asemenea, că am să revin.

- Nu te mai deranja! Nu vei fi primit mai bine.

Acestea fiind spuse, Nora îşi luă mătura şi intră în
cabină, trântind uşa.

Sam se mai întoarse o dată şi privi furios spre ambarcaţiune, apoi plecă.

Din moment ce frumoasa doamnă iubitoare de capre era, evident, nebună, îşi dădea seama că numai printr-o minune ar putea să se apropie şi să spună ce avea de spus. Nu-şi putea imagina ce naiba făcea acolo. Oricum, era sigur că n-avea nici cea mai mică şansă de

a le convinge, pe ea şi pe Letticia, să se mute.

*

* *

Mai târziu, ajungând acasă la el, Sam îi telefonă lui Todd şi-i povesti ce păţise.

- îmi pare grozav de rău că am pierdut spectacolul! spuse Todd când reuşi cu greu să se oprească din râs.

- îmi pare bine că te amuzi. O să vezi cât de nostim e când vei merge chiar tu.

- Eu? Nu, în nici un caz. Eu nu mă pricep la aşa ceva. Mă tem că tu va trebui să rezolvi, amice. Aminteşte-ţi că îmi eşti dator.

- Dar m-ai salvat de la înec o singură dată; mi-ai spus de atâtea ori că-ţi sunt dator, încât încep să-mi doresc să mă fi lăsat pe fundul apei.

- Bine, bine, nu mai spun nimic. îmi pare rău, Sam. Dacă ar fi altcineva care să poată rezolva...

- Bine! Bine!

Plictisit, Sam închise telefonul. Dacă Todd nu i-ar fi fost cumnat, ar fi fost tentat să se retragă din toată această încurcătură. Pe de altă parte, ştia că n-ar fi suportat ca Banner Construction să dea faliment.

Era clar că lui îi revenea sarcina să scape de locatarele ambarcaţiunii. Era sigur că Nora

Carson îl detestă - tot atât de sigur cum era că lui îi plăcea totul în legătură cu ea, cu excepţia temperamentului. Trebuia să-şi schimbe tactica. Părea încăpăţânată, dar şi el era. De fapt, abia aştepta confruntarea. Era sigur că el va fi învingătorul, mai devreme sau mai târziu. Nora Carson îşi imagina că scăpase de el, dar, de fapt, bătălia abia începuse.

*
* *

După plecarea carnivorului, Nora hotărî că poate ieşi din nou pe punte. Aşadar, îl chema Sam Hunt şi arăta mai bine decât şi-l amintea ea: păr castaniu care

cobora pe gâtul bronzat; braţe musculoase şi mâini aspre, bătătorite mai degrabă de orele de muncă în aer liber, decât de orele petrecute într-o sală de gimnastică; ochi cu reflexe aurii; picioare lungi şi şolduri înguste conturate îndrăzneţ de blugii strâmţi. Pe deasupra, avea şi un zâmbet frumos. Trebuia să recunoască - era individul cel mai atrăgător pe care-l întâlnise de când se mutase în Seattle; de fapt, individul cel mai atrăgător pe care-l întâlnise vreodată. Păcat că era atât de nesuferit şi infam.

- Am văzut că am avut un oaspete, comentă Lettie rezemându-şi undiţa de

peretele cabinei şi răsturnând o plasă cu peşti într-o găleată. Cine era?

- Numele lui e Sam Hunt. Printr-o ciudată coincidenţă, este acelaşi individ care intenţiona să-mi mănânce ieduţii.

- Nu mi-a dat impresia că ar fi un astfel de căpcăun. Te-am văzut alungându-l cu mătura. Ce voia?

- Cred că era trimis de nepotul tău, pentru că a spus ceva în legătură cu construcţia pe terenul vândut.

- în general, nu judec o persoană după prima impresie pe care mi-o face, dar în acest caz, cred că ai dreptate. Dacă James l-a trimis, scopul nu poate fi decât unul singur: să ne convingă să plecăm de aici.

*

* *

Cu cât Nora se gândea mai mult la vizita lui Sam Hunt, cu atât se înfuria mai tare. Ce tupeu! Parcă s-ar fi aşteptat să-i facă plăcere să-l revadă! Cu siguranţă că l-a pus la punct în această privinţă!

- A îndrăznit să-mi spună că va reveni! continuă ea, intrigată, sub privirile amuzate ale Paulei. Individul ăsta mă enervează

îngrozitor.

- Abia aştept să-l cunosc şi eu.
- Să-l cunoşti?
- Da! Ai spus că merge în fiecare zi pe şantier, iar tu trebuie să treci pe acolo ca să ajungi la barcă.
- Şi?
- Şi te voi conduce azi acasă cu maşina. Cine ştie... poate mi se defectează maşina.
- Doar n-ai de gând să...
- Dacă arată atât de bine cum ai spus...
- N-am spus că arată bine.
- Mie aşa mi s-a părut. Desigur, dacă nu te deranjează.
- Glumeşti! Individul acesta nu mă interesează deloc. Se poate întâlni cu toate femeile din Seattle - nu-mi pasă!

- Dacă eşti sigură...

Mai târziu, când Nora închise magazinul, pregătindu-se de plecare, se lăsă puţin în voia imaginaţiei. Imaginea lui Sam Hunt îi acceleră pulsul. Se întreba ce o fi făcând. Ştia, de asemenea, că Paula nu va ezita să treacă pe lângă şantier şi să facă în aşa fel încât să-l cunoască.

Probabil că, de acum, deja erau împreună - dansau, se distrau... Cu siguranţă că el o va

săruta la despărţire. Şi-i imagina unul în braţele celuilalt. în definitiv, ce-i păsa ei? Nu era decât un străin pentru ea
- unul de care nu-i plăcea deloc.

Simţindu-se descumpănită şi foarte singură, Nora plecă, trântind uşa.

Capitolul 5

Sam se uita când la Paula, când la hăţişul de fire şi conexiuni electronice de sub capota strălucitoare a camionului companiei, pe care-l conducea.

- Nu înţeleg ce s-a întâmplat - mergea bine. Camionul este absolut nou; compania tocmai l-a cumpărat, bolborosi el, simţindu-se total stupid.

Roşcata se aplecă deasupra motorului, punându-şi în evidenţă pieptul voluminos.

- Pare atât de complicat... Nu e de mirare că nu ştii să-l repari, gânguri ea privindu-l provocator cu ochii săi verzi cu gene lungi. Nu mai e ca înainte, când voi, bărbaţii ştiaţi totul despre motoare.

Sam clipi, încurcat. Nu ştiuse niciodată prea multe despre motoare, cu atât mai puţin acum, când maşinile se complicaseră atât prin computerizare. Dacă ar fi condus vechiul lui camion, nu i s-ar fi întâmplat aşa ceva, dar Todd insistase să ia unul cu sigla companiei. N-avea la el nici scule, nici măcar o lanternă - cu toate că oricum nu i-ar fi folosit.

- Ai vreo idee?

Ar fi avut el câteva, dar se abţinu şi oftă:

- Nici nu ştiu cum să încep.

- Nu-ţi face griji, murmură Paula. Sunt sigură că va veni cineva să ne ajute.

Sam însă, nu era deloc optimist în această privinţă. Planurile lui eşuaseră.

La rulota de pe şantier, Paula se prezentase şi se interesase de complexul care urma să se construiască. Menţionase, de asemenea, că Nora Carson era prietena ei cea mai bună. Când camioneta ei n-a mai pornit, Sam s-a oferit s-o conducă acasă. Apoi, gândindu-se că poate află mai multe despre Nora, o invitase la cină. Paula acceptase, sugerând un restaurant în nordul oraşului.

Restaurantul nu era unul pretenţios, dar mâncarea era delicioasă. Apoi, tot la sugestia ei, îşi continuaseră plimbarea spre nord, de-a lungul ţărmului oceanului. în tot acest timp, Paula reuşise să afle cam totul despre el. Sam, însă, nu aflase decât foarte puţine despre Nora şi nimic despre Lettie; în schimb, aflase tot ce

nu-l interesa în legătură cu alimentaţia sănătoasă şi restricţiile asupra importului de plante şi flori.

Tot discutând şi ascultând muzică, Sam nici nu-şi dăduse seama cât de departe ajunsese când camionul lui se defectă. Bănuia că se aflau în apropiere de graniţa cu Canada, pe o

şosea pe care probabil că trecea o maşină la interval de două săptămâni.

Grozav! Nu numai că reuşise să rămână izolat undeva cu o femeie pe care abia o cunoscuse şi pe care probabil c-o aştepta acasă un prieten sau chiar un soţ furios, dar în scurt timp avea să fie flux, şi camionul lui nou risca să se transforme într-o epavă.

*
* *

Nora se străduia să ajungă devreme la lucru.

Cu cearcăne la ochi şi abia înăbuşindu-şi un căscat, Paula ajunse cu două ore mai târziu.

- Bună ziua, somnoroaso, spuse Nora, abia stăpânindu-şi iritarea. Ai reuşit să-l întâlneşti pe irezistibilul domn Hunt?

- Da. Am petrecut chiar seara împreună - un fiasco total. Nu-mi mai trebuie niciodată.

- Cum?!

- Am făcut tot ce am putut, dar n-am reuşit să-l seduc. L-am dus într-un restaurant cu atmosferă plăcută şi intimă, am propus să mergem să ne plimbăm, am făcut în aşa fel încât să rămânem izolaţi pe o plajă pustie şi el ştii ce a făcut?

- Ce?

- Tot timpul n-a vorbit decât despre tine.

- Despre mine? întrebă ea neîncrezătoare, încercând să-şi stăpânească un zâmbet prostesc.
- Cred că ar trebui să-l sun să văd dacă a ajuns cu bine de la Spitalul Fairview.
- De la spital? Ce i-ai făcut?
- Nimic. Era atât de dornic să scape de mine, încât şi-a scrântit glezna alergând să oprească o maşină care trecea. Desigur, şoferul maşinii n-a oprit - şi-o fi închipuit că e vorba de un ucigaş în serie.
- Dumnezeule!
- Nu-ţi face griji! Până la urmă i-am reparat maşina şi am plecat.
- Era normal, din moment ce tu i-ai produs dereglarea.
- A fost foarte simplu, pentru că oricum maşina avea un defect la aprindere. Producătorul va trebui

să facă reparaţia. In concluzie, spuse Paula înăbuşindu-şi un alt căscat, îţi place sau nu, Sam Hunt îţi aparţine.

Nora zâmbi, apoi îşi aduse aminte.

- Nu. A vrut să mănânce ieduţii.
- A fost o glumă. Mi-a povestit cum s-a

întâmplat: fermierul acela italian a văzut cât de mult îţi plăceau şi şi-a dat sema că le vei oferi un cămin aşa cum trebuie.

- Dar Sam spunea că...

- Te rog să mă crezi că omul acesta nu ţi-ar mânca iezii nici plătit; are o inimă aproape tot atât de bună ca a ta.

- Cum?!

- Aproape că era să intrăm cu maşina în parapet încercând să evite un iepure care tocmai traversa şoseaua; apoi a oprit şi s-a dus să vadă dacă-l lovise. Nu-i place să ucidă animale. Spre deosebire de majoritatea celor din regiune, nu vânează şi nici măcar nu are armă. La naiba, eu am puşcă.

- Da, frumos din partea lui.

- Ihî... Voi doi sunteţi făcuţi unul pentru celălalt. Ei, acum, pentru că nu avem prea mult de lucru, aş vrea să merg acasă să dorm puţin. Poţi pleca şi tu dacă vrei.

- Rămân. E destul de devreme şi poate mai vin clienţi. în plus, vreau să mai experimentez nişte aranjamente florale.

Ceea ce voia de fapt, era să se mai gândească în linişte la Sam Hunt.

- Stai puţin. N-ai sunat la...

Prea târziu, Paula plecase deja.

„Bietul Sam“, se gândi Nora, formând numărul de telefon de la spital şi aşteptând să i se facă legătura.
Aşadar, vorbise despre ea tot timpul. Dar oare de ce era atât de curios? Vorbise cu el doar de două ori şi de fiecare dată se terminase cu un conflict: mai întâi din cauza caprelor, apoi pe tema bărcii.
Barca! Ăsta era răspunsul.
De fapt, nu ea îl interesa, ci voia cât mai multe informaţii pentru a putea scăpa de ea şi de Lettie.

- Un nemernic! Un ticălos!
- Alo! Vă pot fi de folos?
- Sper ca nenorocitul să ajungă în scaun cu rotile!
- Poftim?

Nora închise telefonul.

După-amiază târziu, vântul puternic şi norii vineţii de la orizont prevesteau furtuna.

Sam opri motorul camionului pe care-l utiliza până când cel nou al companiei venea de la reparat. Camioneta Paulei nu mai era în parcare, aşadar, probabil că ajunsese cu bine acasă. O va suna totuşi mai târziu, ca să se asigure. Nu-i plăcea să nu conducă acasă o femeie, dar de data aceasta trebuise să cedeze când aceasta insistase să ia un taxi,

după ce-l dusese pe el la spital.

Ce noapte! De la început la sfârşit - un coşmar. Când nu mai era mult şi camionul ar fi fost luat de apă, Paula sărise în maşină şi reuşise să pornească motorul. Sam zâmbi - această Paula era o femeie frumoasă şi capabilă şi, dacă n-ar fi văzut-o pe Nora, poate s-ar fi simţit tentat...

Aruncă o privire spre cârjă, apoi o luă şi coborî din maşină. N-avea nevoie de ea pentru a merge, dar îi putea fi de folos dacă Nora îl întâmpina cu mătura.

Capitolul 6

Şchiopătând, Sam reuşi să parcurgă pasarela şi să sune la soneria ambarcaţiei, anunţându-şi astfel sosirea.

- Ai uitat ceva, Eli? întrebă Nora, deschizând uşa. Când îl văzu pe Sam, zâmbetul îi pieri de pe buze şi ochii ei albaştri deveniră glaciali. Ce doreşti?
- Am venit să aduc asta, spuse el întinzând o pungă din hârtie.
- Indiferent ce se află acolo, n-avem nevoie.
- Cine este, Nora? întrebă Lettie, venind spre uşă.
- Sunt Sam Hunt, doamnă.

Spre surprinderea lui, Lettie nu-i evită mâna întinsă.

- Sunt Lettie Cornwell. Ştiu că m-aţi mai căutat; îmi pare rău că n-am fost acasă. Se pare că aţi avut un

accident, continuă ea, aruncând o privire spre cârjă şi spre piciorul bandajat. Vă rog să poftiţi înăuntru.

Nora deschise gura, încercând să protesteze, apoi să răzgândi.

- Mulţumesc, doamnă Cornwell. Mi-ar face mare plăcere.

- Spune-mi Lettie; să nu ne formalizăm. Ai mâncat?

- Da, înainte de a veni. Miroase cumva a plăcintă cu mere?

- Tocmai acum scoasă din cuptor. Sunt sigură că nu ne vei refuza. De fapt, încă n-am întâlnit nici un bărbat care să reziste acestei tentaţii.

- Nici eu nu voi face excepţie.

Işi rezemă cârja de perete şi-şi scoase canadiana.

- Fă-te comod, îl invită Nora sarcastic.

- Mulţumesc, eşti amabilă, îi răspunse el dându-i canadiana pe care nu spera s-o mai ia întreagă la plecare. Apoi îi întinse imediat şi punga pe care o adusese. Aceştia cred că-ţi

aparţin.

- Pantofii mei... Scoase unul, îl examină, după care-l scoase şi pe celălalt. I-ai dus la reparat?

- Chiar a doua zi după ce i-ai pierdut. Ţi i-aş fi înapoiat mai de mult, dar n-am ştiut unde locuieşti.

Sam privi de jur-împrejur, surprins de atmosfera plăcută şi intimă pe care o degaja încăperea: perdele

din dantelă la hublourile cu ramă din alamă, covoraşe care punctau din loc în loc podeaua din lemn de stejar lustruit, un scaun balansoar într-un colţ, un birou şi o bibliotecă în altul, iar pe pereţi, câteva hărţi şi fotografii în care recunoştea o Lettie mult mai tânără, alături de un bărbat înalt - probabil soţul ei.

- Este frumos aici, nu mă aşteptam să fie atât de plăcut.

- Nu curăţăm peştele pe jos, dacă la asta te referi.

- Unde sunt iezii?

- De ce întrebi? Ti-e foame?

- Eram curios. îi mai ai?

- Sigur că-i am; sunt jos, cu restul animalelor.

- Restul animalelor?

- Nora are mica ei menajerie, spuse Lettie râzând. Hai să mâncăm mai întâi plăcinta şi pe urmă îţi arătăm.

Sam le urmă într-o bucătărie în care aparatura şi ustensilele din oţel inoxidabil şi alamă străluceau şi unde, într-o nişă tapisată în piele, era amenajată sufrageria. Nici nu-ţi dădeai seama că te afli pe o ambarcaţie - dar, pentru asta trebuia o mână de femeie.

Ştia că era inevitabil să discute despre problema pe care o constituia barca pentru proiectul de construcţie, dar era conştient că, din acel moment,

atitudinea celor două femei faţă de el va deveni ostilă. Poate că, dacă Nora şi Lettie vor ajunge să-l cunoască mai bine, vor fi mai rezonabile. In plus, dacă urma să fie dat afară acum, nu mai primea plăcintă.

Intr-adevăr, plăcinta era delicioasă. După ce termină de mâncat, Lettie insistă ca Nora să-l conducă în cală.

- Nu muşc, spuse el în glumă, văzând-o pe aceasta reticentă. Şi mai sunt şi plin cu plăcintă.

- Mă bucur că ţi-a plăcut.

- Eu nu ştiu să fac, aşa că am o scuză de a fi mâncat atât de mult.

- Eu am făcut-o.

- O femeie frumoasă care ştie şi să gătească. Sunt impresionat.

Sam o urmă, coborând o scară slab luminată. Simplul fapt de a se afla amândoi în întuneric îi dădea senzaţia unei intimităţi, lăsându-i imaginaţia în voia unor fantezii. Astfel, cedă tentaţiei şi, împiedicându-se intenţionat de ea, se consideră îndreptăţit s-o cuprindă în braţe pentru a n-o lăsa să cadă. Numai că, spre deosebire de scenariul din mintea lui, în care urma să-l privească tandru şi să-i mulţumească, Nora sări de parcă ar fi fost muşcată. Dar chiar şi aşa, acea scurtă atingere îl înfioră, cerându-i toată stăpânirea de sine de care era capabil.

Nora, circumspectă, abia dacă-i adresa câte un cuvânt.

- Ce fel de animale ai? o întrebă el, pentru a mai detensiona atmosfera dintre ei.

- Lei, vreo doi tigri care mănâncă oameni, un crocodil şi câţiva şerpi...

Dacă, în privinţa celorlalte trei animale enumerate, Sam ştia, sau cel puţin spera că

Nora glumeşte, când auzi de şerpi, nu ştiu ce să mai creadă... pur şi simplu îi ura.

- Unde sunt?

- Peste tot... în locul tău, aş păşi încet şi n-aş face nici o mişcare bruscă.

Gândul la reptile îl făcea să se cutremure de groază. Călca extrem de atent, când simţi nişte colţi ascuţiţi în picior. Ţipă şi se aplecă să înlăture făptaşul, oricare ar fi fost acesta.

- Să nu cumva să-ndrăzneşti să-l loveşti! strigă Nora şi îngenunchind, luă atacatorul la piept, după care aprinse lumina.

- Un pisoi! Câţi astfel de mâncători de oameni mai ai?

- El e singurul. Preferă să exploreze decât să stea în culcuşul lui.

- Ce drăguţ e! Dă-mi-l şi mie!

Nora ezită, apoi îi aşează pisoiul în braţe.

- Hei, micuţule! Fac pariu că Suzie a mea ar dori foarte mult să te vadă, pe tine si restul animalelor.

- Suzie?

- Fetiţa mea. Are cinci ani.

- Esti căsătorit?

Nota de dezamăgire din tonul ei, desi mascată cu grijă, nu scăpă neobservată de Sam,

făcându-i mare plăcere.

- Soţia mea a murit acum patru ani de cancer.

- îmi pare rău.

Nora rostise aceste cuvinte încet si, după expresia diferită din privirea ei, Sam îndrăzni să spere că, totusi, e cât de cât interesată.

- Deoarece lucrez cea mai mare parte a timpului, Suzie stă la părinţii mei în Portland. Sunt împreună cu ea doar în weekenduri. Câteodată merg eu acolo, câteodată o aduc pe ea aici. E destul de greu să găsesc ceva s-o amuze. De aceea m-am gândit că aceste animale...

- Şi lor le-ar plăcea să fie răsfăţate suplimentar. Ad-o pe fetiţa ta oricând doresti. După ce mângâie si admiră fiecare exemplar în parte - hamsterul, şoriceii de desert, iepurii, păsările, pisoiul negru si iezii, Sam numi ambarcaţiunea Arca Norei, cucerind astfel primul zâmbet al ei.

Nora părea, într-adevăr, mai destinsă şi mai prietenoasă, dar, considerând că e mai bine să nu rişte, Sam hotărî să-şi scurteze vizita.

- Mulţumesc pentru plăcintă şi pentru

compania încântătoare pe care mi-aţi oferit-o, se adresă el Norei şi lui Lettie. Cât despre Suzie... nu v-ar deranja dacă v-ar face o vizită?

- Ne-ar face mare plăcere, îl asigură Nora.

- Vino cu ea oricând doreşti, adăugă şi Lettie.

Sam părăsi căldura acelui cămin, pentru a reveni la
existenţa lui singuratică. Făcuse totuşi un oarecare progres: indiferent de intenţia ei iniţială, Nora nu-l mai atacase cu mătura. în plus, aflase despre ea că-i plac nu numai animalele, dar şi copiii. Părea dornică s-o cunoască pe Suzie, ceea ce-i oferea un pretext foarte bun de a reveni pe barcă.

Cu toate acestea, problema bărcii nu era rezolvată.

O plăcea pe Nora din ce în ce mai mult. Se gândi la clipa când o ţinuse în braţe, la acea senzaţie puternică de bine pe care o simţise. Oftă, dorindu-şi ca şi ea să fi simţit acelaşi lucru pentru el.

Ziua următoare începu rău pentru Sam şi se termină încă şi mai rău. Materialele fuseseră livrate târziu pe şantier şi nu constituiau decât jumătate din cantitatea

necesară. Un bărbat căzuse de pe schelă şi-şi rupsese braţul. O ceartă între alţi doi muncitori se terminase cu o bătaie. După-amiază, când Todd, nesuferit ca de obicei, îl întrebă când şi cum intenţionează să scape de cele două femei, Sam rezistă cu greu tentaţiei de a-i trage câţiva pumni; noroc că acesta, simţind pericolul, nu mai insistă şi se retrase imediat.

Obosit şi frustrat la sfârşitul acelei zile infernale de lucru, Sam cedă ispitei de-a face o vizită pe barcă, mai ales că încă de dimineaţă cumpărase un pachet cu brioşe făcute de Sophie, special pentru a le duce Norei.

Ajuns acolo, constată că nu era singurul musafir; îl cunoscu pe Eli Podaski şi-l simpatiză imediat, încântat să descopere idila dintre acesta şi Lettie.

In timp ce-şi beau cafeaua, Eli întrebă de proiectul de construcţie, iar Sam profită imediat de ocazie pentru a explica în legătură cu hotelul şi restaurantul care erau proiectate şi a menţiona termenul limită.

- Complexul va furniza multe locuri de muncă pentru această zonă. Voi face tot ce pot pentru a menţine ambientul natural.

- Mi se pare o idee bună, spuse Eli pe

gânduri. Intotdeauna e nevoie de locuri de muncă într-un oraş.

- Ţărmul va căpăta un aspect mai atrăgător.

- Ne poţi arăta cum va fi? întrebă Nora.

- Aşa va fi complexul când va fi gata - dacă va fi gata, spuse Sam făcând repede o schiţă, după care continuă, privind-o pe Lettie. Aici apare problema: iniţiatorul proiectului vrea ca această barcă şi digul să dispară înainte de începerea construcţiei propriu-zise. Am făcut planul lucrării şi fundaţia, dar este foarte posibil ca investitorii să-şi retragă sprijinul financiar, caz în care compania noastră va pierde o sumă mare de bani.

- Totul se reduce în ultimă instanţă la bani, spuse Nora cu o privire rece. Nu contează dacă sunt afectate drepturile sau vieţile altor oameni.

- Il înţeleg pe Sam, draga mea, interveni Lettie. Acest complex pare a fi un proiect minunat şi este într- adevăr nevoie de el. Dar nu văd care e problema: iniţiatorii propiectului deţin deja terenul şi, dacă nu le place barca, n-au decât să planteze pomi ca astfel să mascheze priveliştea.

Sam îşi dădea seama că n-ajunge la nici un rezultat. Mai discută puţin pe diverse alte

teme şi, după ce termină de băut cafeaua, plecă.

Traversând cheiul, studie încă o dată zona. Era adevărat, vasul era urât, dar putea fi foarte bine mascat prin plantarea unor copaci sau prin alte amenajări peisagistice.

A doua zi dimineaţă, când Sam încercă să expună ideile sale în legătură cu posibila rezolvare a situaţiei lui Benedict, se izbi de refuzul ferm al acestuia.

- Am ajuns prea departe ca să mai dăm înapoi. Poţi planta câţi copaci vrei, dar pe mine mă interesează să scăpăm de bătrâna aceea şi de barca ei. între timp, voi încerca să conving investitorii. Sper să accepte.

- Dacă nu, vom finanţa proiectul chiar noi, anunţă Todd. Un astfel de proiect ar trebui să aducă o mulţime de bani.

Sam îl privi lung, întrebându-se dacă nu cumva cumnatul lui îşi pierduse minţile. Nici Todd n-avea atâţia bani şi nici el. Cheltuise enorm din cauza bolii lui Joy şi abia acum începea să se refacă, dar în nici un caz nu putea risca.

Mai târziu, după plecarea lui Benedict,

Todd îi spuse că finanţatorii tergiversaseră, drept pentru care o convinsese pe Jeannie să-şi ipotecheze casa pentru a demara proiectul, adăugând că şi Benedict contribuise cu unele fonduri personale.

- Nu pot să cred că ai încurajat-o pe Jeannie să-şi asume un asemenea risc. Nu te-ai gândit la copii?

- Se va rezolva totul - imediat ce voi scăpa de cele două femei, spuse Todd încrezător, după care plecă de pe şantier.

Rămas singur, Sam căzu din nou pradă gândurilor şi îndoielilor sale. „Scapă de femei“. Oftă adânc. Nu voia să scape de ele. Dacă ar fi depins de el, ar fi lăsat barca acolo unde era. Dar nu depindea de el. Dacă Benedict nu putea convinge finanţatorii... Nici nu voia să se gândească.

Todd, ca de obicei, făcuse o încurcătură şi aştepta ca Sam să descurce lucrurile. De data aceasta însă, Sam nu era sigur că poate. Dacă nu reuşea, cumnata şi nepoţii lui puteau rămâne fără casă. La naiba cu Todd!

Era o situaţie fără ieşire şi, oricât se zbătea, Sam nu găsea nici o soluţie.

Capitolul 1

Fără a lua în seamă norii negri adunaţi pe cer, Nora stătea pe punte, amuzându-se de giumbuşlucurile celor doi iezi şi ale unui căţel pe care-l găsise ieri abandonat pe stradă şi căruia îi pusese numele Dusty.

Căţelul se împrietenise instantaneu cu iezii şi, fiind toţi trei cam de aceeaşi talie, erau antrenaţi într-o partidă de leapşa ce-i făcea aproape imposibil de stăpânit.

- Gata, micuţilor, e timpul să vă opriţi. Veniţi aici, strigă Nora, pocnind din degete, ca să-i atragă.

Când cei trei porniră în fugă spre ea, încercă să-l prindă pe Dusty, dar ratã. Dusty, la rândul lui, se ciocni de Hansel care căzu şi, rostogolindu-se pe punte, alunecă pe după balustradă şi căzu în apă.

- Nu! urlă Nora alergând spre balustradă.

Cu un behăit sfâşietor, iedul se scufundă, apoi, zbătându-se ieşi iar la suprafaţă.

Pe punte, lângă Nora, ceilalţi doi prieteni de joacă rămaseră încremeniţi, căţelul scâncind uşor şi iedul behăind trist.

Oare caprele pot să înoate? Nora nu ştia şi nici n-avea de gând să aştepte să vadă dacă iedul se îneacă sau nu. Işi scoase repede

puloverul, îşi aruncă din picioare pantofii şi trecu dincolo de balustradă.

Când Sam o văzu pe Nora privind cum iezii şi un căţel se joacă pe punte, speră ca aceştia să-i distragă atenţia suficient de mult timp ca el să poată ajunge neobservat la bord, pentru că altfel, era convins că-i va trânti uşa în nas.

Venise să le spună că n-avea nimic comun cu vizita făcută de Benedict şi Todd pe barcă în seara dinainte

- nici măcar nu ştiuse de ea până în acea dimineaţă. Oricum, Lettie şi Nora erau mai hotărâte ca oricând să rămână pe vas. Dar Sam spera să poată discuta cu Nora, pentru a mai aplana situaţia.

Reuşise să ajungă neobservat până la pasarelă. Se opri să privească jocul iezilor cu căţelul, abţinându-se să nu râdă de scenele atât de caraghioase. La un moment dat, iedul lovi căţelul cu capul şi amândoi se rostogoliră, dispărând din raza lui vizuală.

Deodată, Nora scoase un ţipăt şi-şi scoase puloverul, rămânând într-un sutien de dantelă.

Surprins şi încântat, Sam se delecta cu imaginea până ce aceasta îşi scoase pantofii, trecu dincolo de balustradă şi sări în apă.

- Nu! Aşteaptă! strigă el, prea târziu însă pentru a o mai putea opri.

Fugi într-un punct de unde putea vedea mai bine iedul care se menţinea cu greu pe linia de plutire, în timp ce Nora încă nu apăruse la suprafaţă.

îşi aruncă jacheta şi pantofii şi alergă spre o scară metalică ruginită ce cobora de pe dig în apă. Ştia, dintr-un releveu subacvatic pe care-l făcuse, că în acea zonă, apa ascundea în adânc un labirint de cabluri, stâlpi de susţinere rupţi, caroserii ruginite de maşini. Nu-i rămânea decât să se roage ca Nora să nu fi venit în contact cu acestea.

Barele de metal ale scării îi zgâriau palmele, dar nici nu simţea durerea, întreaga sa atenţie fiind concentrată asupra punctului în care iedul se zbătea şi Nora dispăruse. O treaptă pur şi simplu se dezintegra sub degetele lui şi Sam se scufundă în adâncul negru. Apa îngheţată îi tăie răsuflarea; se lovi cu umărul de un stâlp, ceea ce-i încetini căderea, apoi zvâcni din nou cu forţă şi ieşi la suprafaţă. Spre marea lui uşurare, o văzu pe Nora care se chinuia să ţină iedul cuprins de panică. Efortul ei era într-adevăr lăudabil, dar era pe punctul de a pierde bătălia: şi ea şi iedul mai aveau puţin şi se înecau.

- Rezistă încă puţin! Ajung imediat la tine!
- E speriat! strigă Nora. Incearcă să mi se

urce pe cap!
- Are dreptate; apa e foarte rece. Dă-mi-l mie.
Nora ezită, apoi îl întinse pe Hansel spre el. Sam
luă iedul sub braţ, apoi aruncă o privire spre Nora care tremura, albă la faţă.
- Te simţi bine? Poţi să ajungi la scară? Ai grijă, e ruginită. încearcă să te sprijini cu piciorul spre părţile laterale.
- Cum ajung sus, îmi poţi da mie iedul.
- Planul sună grozav, încercă el s-o încurajeze, zâmbind.
Nora înotă până la cel mai apropiat stâlp, apoi urcă scara cu atenţie şi, ajungând pe dig, se întinse pe burtă cu braţele înainte, gata să preia iedul.
Fascinat de linia perfectă a pieptului ei, Sam îşi smulse cu greu privirea de pe dantela diafană a sutienului ei, pentru a evita ridicolul unui comportament de puşti la pubertate şi, ajuns în sfârşit pe treapta de sus a scării, îi dădu iedul în braţe. Nora de ridică, mângâind animalul încă speriat.
- Uite, sângerează! spuse ea, întinzând mâna plină de sânge.
- Nu el, ci tu. Probabil te-ai lovit de ceva când ai sărit.

- Eu? Bine, dar nu mă doare nicăieri.
- Deocamdată nu simţi durerea pentru că eşti amorţită de frig.

O atinse pe spate, de unde venea dâra de sânge şi pe partea posterioară a braţului şi o văzu tresărind; îşi dădea seama că, deşi Nora refuza să recunoască, apa sărată care se prelingea în acea rană adâncă, trebuia să usture îngrozitor.

Tremurând, Nora strângea iedul la piept, mângâindu-l.

- Bietul de tine. Hai să mergem înăuntru să te usuci.
- Ii duc eu, se oferi Sam verde de invidie şi îngrijorat din cauza ei.
- Ce e agitaţia asta? întrebă Lettie, scoţând capul pe uşă şi îngrozindu-se de starea în care cei doi se întorceau. De ce sunteţi uzi? Ce s-a întâmplat?
- Iedul a căzut în apă şi Nora a sărit să-l salveze; s-a rănit la braţ şi la spate.
- Ia să văd! Aduc imediat trusa de prim-ajutor.
- Lettie, dacă ai tu grijă de ticălosul ăsta mic, mă uit eu la rana Norei.
- Hai, veniţi cu mine! chemă Lettie iezii şi căţeii şi merse cu ei în sala de jos.
- Cred că te-ai uitat destul la mine, spuse Nora.

- Merită să privesc, chiar şi aşa cum eşti, cu părul plin de alge. Acum, întoarce-te, să văd cât de gravă e rana.

- Nu e decât o zgârietură.

Sam o prinse de umeri, răsucind-o astfel încât să-i poată examina rana.

- E adâncă; va trebui să mergem la spital. Nu e nevoie decât de cinci sau şase copci şi de un vaccin antitetanos.
- Nu cumva eşti şi doctor?
- Pe un şantier vezi tot felul de accidente, aşa că am învăţat să dau primul ajutor - iniţierea a fost destul de dură, pot spune.
- Chiar crezi că e necesar?
- Sunt sigur. Adu o cârpă curată cu care să te bandajez. Şi, dacă nu intenţionezi să mergi aşa, îţi sugerez să te îmbraci cu nişte haine uscate.

Roşind, Nora luă repede un prosop şi-l puse în faţă.

- Şi tu eşti la fel de ud.
- Acum mi-aş dori o cafea fierbinte mai mult decât orice altceva, spuse Sam stăpânindu-şi cu greu clănţănitul dinţilor. Am în camion nişte haine; mă voi schimba la spital.
- Cafeaua e pe aragaz. Serveşte-te până mă îmbrac.

*

* *

- O va durea mâine, spuse doctorul scriind o reţetă şi dându-i-o lui Sam. Se pare că a înghiţit multă apă. Ar

fi bine s-o ţineţi în pat câteva zile şi să mă anunţaţi dacă face temperatură. V-aţi expus amândoi contactului cu bacteriile din apă, dar după vaccinul atitetanos şi după antibioticele pe care vi le-am prescris, n-ar trebui să fie nici un pericol.

Nora privea spre Sam cu ochii pe jumătate închişi. Calmantul împotriva durerii care-i fusese administrat avea acest efect de somnolenţă asupra ei, dar chiar şi aşa, arăta atât de sexy, încât tot ce şi-ar fi dorit Sam era să urmeze sfatul medicului şi s-o ţină în pat vreo săptămână, dacă ar fi putut fi şi el alături.

- Acum, duceţi-o pe soţia dumneavoastră acasă; pare deja epuizată.

Ochii Norei se măriră şi încercă să protesteze, dând din cap.

- Nu-l contrazice pe domnul doctor, draga mea, spuse Sam zâmbind, dând cu bună ştiinţă un alt sens protestului ei. Apoi, o ajută să-şi pună haina şi să se aşeze în scaunul cu rotile pe care o asistentă îl adusese, privind în întunericul în care ploaia bătea cu putere. Aveţi maşina în apropiere?

- Acolo.

Sam o ridică pe Nora din scaun şi porni cu ea spre camionul lui, parcat la o distanţă de câţiva metri. Simţind-o atât de mică şi vulnerabilă în braţele lui, conştientiză pentru prima oară de la moartea soţiei

dorinţa de a ocroti o femeie. Strângând-o la piept, cu umerii aduşi în faţă pentru a o apăra împotriva ploii, ajunse cu ea la maşină şi plecară.

Se opri pentru câteva minute la o farmacie cu program de noapte şi cumpără medicamentele prescrise pe reţetă şi când se întoarse, o găsi pe Nora deja dormind. In lumina blândă pe care firma luminosă a farmaciei o iradia, Nora părea extrem de tânără şi vulnerabilă.

Ezită o clipă, apoi intră în cabina telefonică din faţa farmaciei şi o sună pe Lettie.

Norei nu-i va plăcea deloc; e posibil chiar să aibă un acces de furie mâine când se va trezi, dar ce putea face în aceste condiţii? Nici n-avea de ales: digul era mult prea alunecos şi prea lung şi, pe o astfel de ploaie, n-ar fi avut certitudinea că o poate duce în condiţii de siguranţă, iar ea nu era în stare să meargă singură.

- Iţi place sau nu, iubito, în seara aceasta

mergi acasă la mine.

*
* *

A doua zi dimineaţă, Nora deschise ochii cu greu.

- Bună, somnoroaso!

- Ih! Pleacă de aici!

Cum o fi intrat în dormitorul ei? Ce naiba avea pe ea? Un tricou? Nu era tricoul ei.

- Cum te simţi?

- Ingrozitor, mormăi ea, mirată că totul o durea.

Abia atunci văzu că nu se afla în camera ei pe barcă.

După toate probabilităţile, era în apartamentul lui Sm Hunt, ba mai mult, în patul lui. Ţinând strâns de pătură, încercă să se ridice, apoi se prăbuşi slăbită înapoi pe pernă. Inchise ochii şi-i simţi degetele reci pe frunte.

- Ai temperatură, comentă el pe un ton sever.

- N-am nimic altceva decât intenţia de a fugi de aici, imediat ce mă voi putea mişca... Dar, după cum se simţea, aceasta putea fi peste o oră, sau două, sau chiar patru... Ce am păţit?

- Nu-ţi aminteşti? Ieri un ied a căzut în apă, ai sărit după el şi te-ai rănit. Te-am dus la spital.

Nora privi pereţii bleu-pal, colecţia de fotografii reprezentând ambarcaţiuni din jurul unei busole din alamă, sulurile lungi de hârtie de pe un birou mare din stejar.

- Aici nu sunt la spital.
- Nu... Te-am adus acasă la mine.
- De ce?
- Nu puteai merge, din cauza calmantului pe care ţi l-a administrat medicul, iar eu nu mă simţeam în

stare să te duc în braţe tot digul acela lung, mai ales că ploua îngrozitor. Aşa că te-am adus la mine acasă. Mi s-a părut o idee bună, atunci.

- Dar acum?

- Acum ai temperatură, iar pe mine mă aşteaptă o întreagă echipă de muncitori pe şantier.

- Nu eu am vrut să vin aici. Poţi să mă duci acasă.

- Nu regret că eşti aici. Aş dori doar...

- Hei, Sam! se auzi o voce de bărbat în camera alăturată. Unde naiba eşti? Nu ştii că aşteaptă un camion cu beton?

- Nu te mişca. Mă întorc imediat, şopti Sam, încruntându-se.

Ca şi cum s-ar fi putut mişca... Nora îşi amintea acum cum se străduise din răsputeri

să salveze iedul, cum apa îi trecea peste cap, cum fusese pe punctul de a se îneca şi că Sam Hunt o salvase.

Fir-ar să fie! Nu voia să se simtă obligată faţă de acest bărbat. Şi nu voia să-i facă plăcere să se afle în apartamentul lui, în patul lui, să-i poarte tricoul şi să simtă prin toţi porii parfumul lui bărbătesc de care erau impregnaţi până şi pereţii.

Dar îi era obligată şi, fie că voia să recunoască sau nu, îi făcea plăcere să se afle acolo.

Vocile celor doi bărbaţi deveniră distincte, apoi se auzi râsul necunoscutului.

- Aşadar, e la tine în pat. Ştiam eu că vei reuşi, bătrâne! Niciodată nu m-ai dezamăgit. N-a putut rezista farmecului tău, nu-i aşa? Acum, cam pe când ne putem aştepta că vor pleca de acolo?

- Vorbeşte încet! şuieră Sam, după care veni şi închise uşa de la camera ei.

Era deja prea târziu, se gândi Nora cu sarcasm; aşadar, plănuise s-o seducă şi apoi s-o dea afară de pe barcă. Şi acum, se aştepta ca ea pur şi simplu să-l lase să-şi ducă planul la îndeplinire? In nici un caz!

Totuşi, rămânea faptul că-i salvase viaţa.

Avea nevoie de un plan. Deocamdată, însă,

nu se putea menţine nici măcar trează. Razele de soare ce pătrundeau prin fereastră erau atât de calde, patul atât de confortabil... se ghemui în aşternut şi închise ochii.

După ce reuşi să-l facă pe Todd să plece, Sam întredeschise prudent uşa camerei în care se afla Nora. După remarca atât de lipsită de tact a cumnatului său, se aştepta la o reacţie violentă din partea Norei. Spre marea lui uşurare, văzu că doarme. Din fericire, nu auzise conversaţia lor. Sam rămase câteva clipe s-o privească - era adorabilă. Când o ţinuse în braţe, parcă acolo îi era locul. Iar el conştientiza acum ceea ce, tracasat cu munca, n-avusese timp să realizeze: cumplita lui singurătate.

- Dormi, iubito, şopti el şi închise încet uşa.

Capitolul 8

După ce telefonă acasă la el de mai multe ori, fără să primească nici un răspuns, Sam se gândi că Nora trebuie să fi plecat. întorcându-se de la lucru, constată că într-adevăr, aşa se întâmplase. Patul era făcut şi lenjeria pe care dormise, împachetată în coşul pentru rufe din baie. Era ca şi cum Nora n-ar fi fost niciodată acolo. Parcă el ar fi putut uita...

Privi de jur-împrejur şi casa i se păru

incredibil de pustie. încercă să umple liniştea aceea insuportabilă deschizând televizorul, dar deşi acesta furniză un zgomot de fond, programul nu-i captă interesul. Se simţea mult prea singur pentru a rămâne acasă.

Putea merge la Todd şi la Jeannie. Jeannie gătea bine şi lui îi făcea întotdeauna plăcere să se joace cu

nepoţii, dar faptul că Todd era şi el acolo, îl făcu să se răzgândească imediat.

Putea să-şi cumpere un hambruger şi să meargă la un film.

Sau... putea să cumpere flori pentru Nora şi să meargă la ea să vadă cum se simte. Pretextul era foarte plauzibil, având în vedere rana ei şi faptul că o salvase.

Aşadar, într-o stare de spirit mult mai bună, făcu duş şi se bărbieri, deşi făcuse acelaşi lucru şi cu două ore înainte, când plecase de pe şantier, apoi se îmbrăcă, se dezbrăcă şi-şi alese o ţinută mai puţin pretenţioasă, sport şi, în sfârşit, plecă spre debarcader, oprindu-se mai întâi la florărie.

O salută de la distanţă pe Lettie care, în salopetă şi cizme de cauciuc, pescuia pe doc, apoi traversă pasarela şi merse la bordul ambarcaţiei. O găsi pe Nora împreună cu doi băieţi pe care-i mai văzuse prin vecinătate,

pregătind un tapet pentru a fi lipit.

- Bună! spuse Sam, simţindu-se tot atât de penibil ca un adolescent la prima întâlnire. M-am gândit să trec să văd cum te simţi.

- Mulţumesc, dar după cum vezi, mă simt foarte bine, aşa că n-ar fi trebuit să te deranjezi.

- Ţi-am adus nişte flori, continuă el, încă mai sperând să i se acorde puţină atenţie.

- Am mâinile pline de lipici. Pune-le tu în apă, te rog, spuse Nora continuând să lucreze. „Patruzeci de dolari pentru afurisiţii ăştia de trandafiri la care nici nu vrea să se uite“. Sam îi îndesă într-o găleată curată şi deja plină cu apă, pe care o găsi pe jos.

- Le-am pus.

- Ah, nu! Acolo e apa pentru căţel. Va trebui să găseşti altceva.

Ce? Şi unde? Deschise un bufet: plin cu farfurii. Mai deschise unul: plin cu conserve. Un altul - cu articole de curăţat.

- Nu găsesc nimic.

- îmi pare rău, băieţi, întrerup puţin, se adresă Nora puştilor, ridicându-se cu o grimasă de durere.

- Oricum trebuie să plecăm acum, Nora. Putem veni să continuăm mâine?

- Ar fi grozav, le răspunse ea, zâmbindu-le.

Sam şi-ar fi dorit mult ca Nora să se poarte şi faţă de el aşa; numai că pe el îl privea întotdeauna ca pe o pacoste.
Băieţii îl priviră curioşi, aşa că le zâmbi şi întinse mâna.

- Bună. Sunt Sam Hunt.
- Bună, sunt Will Duggan, spuse cel mai mare dintre băieţi, în vârstă de aproximativ zece ani, dând mâna solemn cu Sam. Iar el e Tommy, fratele meu.

- Tu eşti constructorul, nu-i aşa? întrebă Tommy, zâmbind ştirb. Te-am auzit ţipând la un bărbat astăzi.

Această informaţie o făcu pe Nora să-l privească şi mai suspicios.
Intr-adevăr, dimineaţă când ajunsese pe şantier, Sam îl auzise întâmplător pe Todd spunându-i lui Benedict că el, Sam, se culcase cu Nora şi barca era ca şi eliberată. Se înfuriase atât de tare, încât doar prezenţa lui Benedict îl reţinu să tragă o bătaie cumnatului său.
Aceasta fusese cearta pe care o auzise Tommy şi, sperând ca băiatul să nu înceapă să dea unele amănunte, Sam se grăbi să schimbe subiectul.

- V-am văzut pescuind pe aici. Prindeţi ceva?
- Sigur! Hai Tommy, trebuie să plecăm.

Rămaşi singuri, între ei se instală o răceală de gheaţă.

- Cum se simte iedul? Şi cum...

- E bine. Şi eu la fel, spuse repede Nora, fără să-l lase să-şi termine întrebarea. Luă trandafirii, îi îndesă într-un borcan de maioneză, apoi clăti găleata căţelului şi o puse la loc pe jos. Mai doreai şi altceva?

- Nu.

Oricum n-avea nici un fel de importanţă ce dorea el, din moment ce tot nu se realiza.

- Bun! Atunci, merg să mă culc.

Sam oftă, îşi luă canadiana şi plecă.

- Doar nu pleci atât de repede! strigă Lettie.

- Am ceva treabă, minţi Sam, îndreptându-se spre ea. Am trecut doar ca să văd ce face Nora.

- Şi? Cum a fost?

- Nu pot spune că am avut parte de cea mai călduroasă primire.

- Are o idee fixă, dar nu vrea să spună ce anume. Era extrem de furioasă când am luat-o, eu şi Paula, de la tine de acasă astăzi.

Sam se încruntă, nedumerit. De ce ar fi putut fi furioasă? Poate că totuşi auzise ce spusese Todd, caz în care ar fi fost perfect îndreptăţită să fie supărată.

- Indiferent despre ce e vorba, îi va trece

într-o zi sau două, continuă Lettie cu blândeţe. Nora nu e tipul de om care să rămână supărată prea mult. Spune-mi, vii la cină mâine seară?

- Cine-mi garantează că Nora nu mă va ciurui cu furculiţa?

- Voi fi arbitru şi, pe deasupra, voi face iar plăcintă cu mere.

- în acest caz, voi veni cu mare plăcere.

Sam sperase ca seara să se termine cu totul altfel, însă, mulţumită lui Todd, Nora nu voia nici măcar să-i mai vorbească. Merse încet spre camion, neştiind ce ar putea face.

*

* *

Ziua următoare, cerul era întunecat şi ploua. Din cauza vremii, nu se lucrase pe şantier şi, pentru că nu fuseseră clienţi la florărie, Paula închisese devreme şi o condusese pe Nora cu maşina până la chei.

Când Nora ajunse pe vas, Lettie îi spuse că Will şi Tommy anunţaseră că vor veni abia sâmbătă să-şi termine treaba şi că Eli nu putea veni la cină.

Aceasta însemna că nu vor fi decât Lettie, Sam şi ea. Aproape că-şi dorea să plouă şi mai tare, poate că astfel renunţa şi Sam să vină.

Aruncă o privire spre trandafirii pe care Lettie îi luase din borcan şi-i aranjase într-o vază de cristal. Ştia că fuseseră scumpi şi ea nici măcar nu-i mulţumise. Dar, amintindu-şi conversaţia auzită întâmplător, refuză să-şi mai facă procese de conştiinţă. La naiba cu acest Sam Hunt. De ce n-o lăsa în pace?

Totuşi, inima îi bătu mai repede când auzi soneria şi mai ales când deschise uşa şi-l văzu pe Sam zâm- bindu-i în prag, cu ochi umezi şi blânzi ca ai căţelului ei.

- Am ajuns prea devreme?

- Da, dar intră.

- Nora, începu el, luându-i mâinile şi ţinându-i-le strâns. Bănuiesc că ai auzit ceea ce a spus Todd când

a venit acasă la mine. Să ştii că n-am nici un amestec în tot acel plan. De asemenea, vreau să ştii că l-am pus la punct.

Expresia tristă şi rugătoare din ochii lui aproape că-i topi hotărârea de a-şi menţine supărarea împotriva lui.

Aproape.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse ea, eliberându-şi mâinile.

Poate că, într-adevăr, atunci nu fusese vinovat. Oricum, asta nu-l absolvea de orice

vinovăţie.

- Oricum, te rog să mă scuzi.

La naiba cu ochii aceia blânzi şi calzi; privindu-i, era ca şi cum te-ai fi afundat în ciocolată. Iar ei îi plăcea enorm ciocolata.

- Mă duc să văd dacă Lettie are nevoie de ajutor, spuse Nora şi fugi în bucătărie.

*
* *

Fuseseră tăcuţi în timpul cinei, până când Lettie începu să povestească diferite întâmplări hazlii petrecute cu ani în urmă pe ambarcaţia de pescuit. Cucerită, Nora trebui să renunţe la figura ei severă şi

supărată şi se amuză din toată inima alături de ceilalţi doi. De asemenea, Lettie vorbi despre soţul ei şi despre cât de mult îi simţea lipsa.

Sam spuse că o înţelege perfect, el fiind în aceeaşi situaţie şi ştiind ce înseamnă singurătatea. De asemenea, le împărtăşi câteva din experienţele sale în calitate de tată, iar hazul situaţiilor descrise le făcu să râdă în hohote.

Nora ştia că Sam are o fetiţă, dar până atunci nu şi-l imaginase niciodată în rol de tată. Trebuie să-i fi fost îngrozitor de greu să-şi crească singur copilul. După moartea soţiei, nu acceptase decât posturi de consultanţă,

pentru a putea fi acasă tot timpul cu fetiţa lui. Abia anul acesta, când Suzie putea merge la grădiniţă, îşi reluase activitatea cu normă întreagă.

Din povestirile lui reieşea clar cât de dificil era de abordat un copil încăpăţânat, de cele mai multe ori el fiind cel ce trebuia să cedeze. Nora îşi stăpâni cu greu lacrimile când Sam le povesti despre coşmarurile lui Suzie şi despre nopţile pe care le petrecuse lângă patul ei când era bolnavă.

Cu chipul iradiind de iubire şi mândrie, Sam scoase din portofel câteva fotografii cu Suzie. Fetiţa cu păr negru, ochi căprui, privire ştrengărească şi zâmbet fermecător - o copie fidelă în miniatură a tatălui ei, de

altfel - o cuceri imediat pe Nora. Aşadar, când Sam spuse că în acel weekend o va aduce pe Suzie în Seattle şi întrebă, oarecum ezitând, dacă poate să vină cu ea în vizită, Nora a fost prima care să încuviinţeze.

Când Sam se hotărî să plece, Nora îl conduse pe punte unde discutară despre tot felul de nimicuri şi priviră luna jucându-se pe luciul apei. Apoi, o strânse în braţe şi o sărută, iar ei i se păru cel mai firesc lucru din lume.

Buzele lui calde aveau o uşoară aromă de mere şi scorţişoară, braţele puternice o făceau

să se simtă în siguranţă, iar privirea lui promitea mult mai mult. Deşi ar fi dorit să rămână acolo pentru totdeauna, Nora trebui să asculte de vocea raţiunii.

- Faptul că m-ai sărutat nu schimbă lucrurile.

- Ştiu. Aş vrea...

Nora îl împiedică să mai continue, punându-i un deget pe buze, pe care el îl luă şi-l sărută.

- în legătură cu sâmbătă...

- Abia aştept, spuse Nora încet.

- Şi eu.

îi zâmbi plin de dor şi plecă.

Suzie şi Sam sosiră destul de târziu dimineaţa, iar micuţa era parcă şi mai drăguţă decât în fotografii. Părul negru îi cădea inele pe umeri, prins cu o panglică înnodată într-o parte. Peste rochiţa din catifea albastră, cu dantelă la partea de sus, avea o jachetă, iar sub unul din genunchii cu gropiţe, un plasture caraghios. Adidaşii roşii erau amândoi desfăcuţi la şireturi şi... lipseau şosetele.

- Am uitat să luăm de la bunici, explică Sam jenat.

Pentru prima dată, Sam părea nesigur de el şi
vulnerabil. Fetiţa o privi timidă, apoi îşi lăsă

ochii în jos.

Nora îşi dădu seama că amândoi erau îngrozitor de speriaţi şi, pentru a detensiona atmosfera, le zâmbi, apoi întinse mâna spre fetiţă.

- Mă bucur să te cunosc, Suzie. Tatăl tău ne-a povestit o mulţime de lucruri frumoase despre tine.

îmbujorată de plăcere, Suzie o luă de mână.

- N-am mai fost niciodată până acum pe o barcă.

- Atunci, va trebui să-ţi arătăm cum e.

Suzie încuviinţă din cap, dar se menţinu oarecum rezervată - până când apăru Dusty. A fost dragoste la prima vedere şi, în câteva clipe, nu mai ţinură seama de nimic în interesul jocului lor. într-un târziu, epuizaţi, Dusty se prăbuşi pe podea sub formă de ghemotoc inert şi adormi imediat, iar Suzie se lăsă ademenită în bucătărie, unde Lettie îi pregătise nişte fursecuri şi un pahar cu lapte.

- Să ne odihnim şi noi puţin, spuse Sam. Crede-mă, pauza nu va dura mult. Nu ştiu de unde are atât de multă energie.

Intr-adevăr, în câteva minute Suzie veni din bucătărie cu un fursec în mână.

- Ăsta e pentru mine? întrebă Sam.

- Nu, e pentru el. Suzie îngenunche lângă Dusty şi-i întinse fursecul pe care acesta îl înghiţi imediat, lingând-o apoi pe faţă în semn de mulţumire. Ce drăguţ e! Pot să-i mai dau unul? se adresă ea Norei.
- Nu-i fac bine prea multe dulciuri, dar vrei să-i dai din mâncarea lui specială?
- Pot? întrebă fetiţa rugător spre tatăl ei.
- Cred că da.
- Dacă vrei, poţi să mă ajuţi să dăm mâncare şi celorlalte animale, propuse Nora, luând-o de mână s-o conducă în sala de jos. Suzie privi extaziată fiecare animal, curioasă şi impresionată deopotrivă.
- Am petrecut astăzi cea mai grozavă zi. Mulţumesc că m-ai lăsat să vin.
- Mă bucur că ţi-a plăcut.

Fetiţa aceasta era într-adevăr încântătoare. Dacă Nora mai avea încă unele rezerve în privinţa lui Sam, acum, văzut împreună cu fiica lui, îi apărea într-o lumină cu totul nouă.

- Vreau şi eu să locuiesc pe o barcă. Pe arca Norei e mult mai distractiv decât într-un apartament, declară Suzie mai târziu, după ce s-au întors în bucătărie.
- Scumpa mea, din moment ce eu n-am o barcă, suntem nevoiţi să rămânem pe uscat. Poate că Nora şi Lettie îţi vor da voie să mai vii

în vizită - asta în cazul în care eşti cuminte.
- Sunt sigură că e întotdeauna cuminte şi va fi întotdeauna bine venită aici, spuse Nora.
- Pot veni şi mâine? Te rog, tată!
- Păi...

Simplul fapt de a se afla lângă Sam crea o mulţime de probleme. Dar, după ce o privi pe Suzie în ochi, Nora încuviinţă din cap, iar zâmbetul pe care Sam i-l adresă era plin de recunoştinţă.
- Pot să vin şi eu? întrebă el, cu ochii scânteietori.
- Da, poţi veni şi tu.

Nora simţea că intră într-o mare încurcătură, dar ce putea face?

Capitolul 9

- Nora!

Nora ieşi în prag şi-i văzu pe Tommy şi Will venind pe pasarelă. Will avea ceva în haină - poate vreo lucrare practică de realizat ca temă pentru şcoală... sau poate un nou membru pentru menajeria ei...
- Bună! strigă Nora, sperând totuşi să nu fie vorba de vreo pisică gravidă. Ce s-a întâmplat?

Tonul ei deveni brusc îngrijorat când le văzu chipurile grave.
- Un ticălos a rănit răţoiul. Poţi să-l ajuţi?

- Aduceţi-l înăuntru.

Will îngenunche şi desfăcu haina cu grijă. Răţoiul măcăni, încercă să se ridice, apoi căzu pe o parte.

- Se pare că aripa stângă e ruptă, spuse Nora, după ce-l examină.

- Il poţi ajuta? întrebă Tommy din nou.
- Nu ştiu.

Găsise o mulţime de animale abandonate, le îngrijise şi le readusese într-o condiţie fizică bună, dar nu fusese nevoie decât de hrană bună şi uneori de deparazitare... pe când acum era cu totul altceva. Nu ştia să rezolve un astfel de caz.

- Sunteţi acasă? se auzi vocea lui Sam.

Acesta vârî capul prin uşa întredeschisă şi, văzându-i acolo, pe jos, se încruntă îngrijorat şi intră imediat urmat de Suzie. Ce s-a întâmplat?

- E bolnav? întrebă şi Suzie, îngenunchind imediat lângă Nora.
- Nu e bolnav. Cineva i-a rupt aripa, dar Nora îl va vindeca, răspunse Tommy, privind-o pe Suzie cu interes.
- Adevărul este că nu ştiu ce să fac, spuse Nora încet, întorcându-se spre Sam. Mă tem că trebuie dus la veterinar.
- Să-l văd şi eu.

Sam îngenunche lângă ceilalţi şi examină cu atenţie răţoiul. Nu numai copiii, dar şi Nora simţi o mare uşurare ştiindu-l pe Sam alături, gata să se ocupe el.

- Ce-a păţit? îi întrebă el pe băieţi.

Cei doi fraţi descriseră bărbatul care aruncase cu pietre în răţoi. Nora îşi aminti că văzuse pe cineva

corespunzând cu descrierea făcută de băieţi, de câteva ori pe doc. Şi, după privirea lui Sam, îşi dădu seama că şi el îl recunoscuse.

- Trebuie să fi fost Stokes, spuse Sam. Lucrează pe şantier. Voi discuta mâine cu el şi voi lua măsuri să nu se mai întâmple aşa ceva.

- Răţoiul e grav rănit? întrebă Tommy.

- Nu. Se pare că aripa nu e ruptă. Are o tăietură la picior, probabil de la o piatră - de aceea nu se poate ridica. Nora, ai nişte beţişoare, o cârpă moale, leucoplast şi un unguent?

Nora se grăbi să aducă tot ce i se ceruse şi Sam bandajă cu grijă aripa raţei şi-i unse piciorul cu unguent.

- Gata, spuse el mângâindu-i penele lucioase. Cred că dacă stă liniştit câteva zile, nu mai are nimic.

- Am o cuşcă liberă jos; ăsta este unul din avantajele de-a avea propria mea arcă. Dar,

cum de-ai ştiut ce să faci?

- Când eram copil, întotdeauna aduceam acasă păsări rănite, câteodată broaşte ţestoase... orice vietate care avea nevoie de ajutor. Cred că m-am specializat cu timpul.

- Se pare că nu va mai avea nimic, declară încrezător Tommy, apoi continuă, privind spre fratele lui şi spre Suzie: vii să ne ajuţi să facem o dioramă?

- Ce-i aia? întrebă Suzie.

- Imagini decupate care stau în picioare. Vei vedea. Poate ne ajuţi să pictăm.

- Pot să merg, tată?

Sam ezită, privindu-i rochiţa vaporoasă, cu volane, funde şi dantelă.

- Băieţii îşi pun nişte tricouri vechi pe deasupra, ca să nu se murdărească. Sunt sigură că vor găsi unul şi pentru Suzie, oferi Nora soluţia.

- In acest caz, n-am nimic de obiectat, spuse Sam şi făcu semn cu ochiul spre Suzie a cărei faţă strălucea de bucurie.

Mă bucur că e cu ei, continuă el după plecarea fetiţei. N-a prea avut niciodată cu cine să se joace.

- Probabil că se simte foarte singură.

- Nu m-am gândit la asta, dar cred că ai dreptate.

Expresia plină de melancolie a chipului său

confirma faptul că nu numai Suzie era singură.

*

* *

Mai târziu în acea zi, când Sam şi Suzie se pregăteau de plecare, Nora îngenunche lângă fetiţă şi-şi luă rămas-bun îmbrăţişând-o.

- Te iubesc, Nora, şopti Suzie. Mama mea a murit când eram mică; nu mi-o amintesc, dar tare mi-ar plăcea să fii tu mămica mea.

- Şi eu te iubesc, scumpa mea, răspunse Nora constatând cu surprindere că şi ea îşi dorea acelaşi lucru.

Ridicând privirea, observă că Sam se uită la ea. îşi aminti cu câtă delicateţe îngrijise raţa şi cât de grijuliu era faţă de copii. De asemenea, îşi amintea de sărutul lor.

Categoric, era încăpăţânat, îndărătnic şi încă mai era de părere că ea şi Lettie trebuie să părăsească barca. Pe de altă parte, ea era hotărâtă să rămână. Da, aveau păreri diferite, dar dincolo de orice era convinsă că era un tată minunat şi un soţ bun pentru femeia care va avea norocul să-i fie alături.

Soţ?! De unde îi venise această idee?

- Tată, n-o săruţi pe Nora de rămas-bun? Sărută şi căţelul!

- Voi face o discriminare - o sărut doar pe Nora. Noapte bună, Nora, spuse el atingându-i tâmpla cu buzele.

- Nu-l săruţi şi tu?

Sam zâmbi şi întinse obrazul. Dându-şi seama că n-are scăpare, Nora se pregăti să-l sărute pe obraz, numai că Sam îşi întoarse rapid capul, astfel buzele lor se întâlniră. Din fericire, Suzie se uita la giumbuşlucurile lui Dusty când braţele lui o cuprinseră strâns şi sărutul lor se transformă într-o pătimaşă dezlănţuire de dorinţe şi senzaţii nebănuite.

- Hai să plecăm, tati, mi-ai promis îngheţată, îi întrerupse în cele din urmă Suzie, trăgându-l pe Sam de mânecă.

- Vise dulci, scumpă Nora, spuse Sam încet, cu voce tremurată.

- Vise dulci, scumpă Nora, repetă şi Suzie, ca un clopoţel.

- Pa, iubito. La revedere, Sam.

Da, se putea lăsa uşor purtată de visuri imposibile care nu duceau decât la deziluzii. Mai greu era să se întoarcă din nou la realitate; mai greu era să nu se mai gândească la acel sărut pe care l-ar fi dorit nesfârşit.

* * *

- Eşti concediat, Stokes, spuse Sam cu fermitate. Du-te să-ţi ridici salariul. Nu vreau să te mai văd pe aici, pe şantier, sau pe lângă barcă, sau pe doc.

- Nu-mi spui tu ce să fac! şuieră printre

dinţi bărbatul gras, brunet, aruncându-i o privire furioasă şi ţintind spre Sam un pumn. Sam evită lovitura şi-l împinse, trântindu-l la pământ; nu s-ar fi oprit aici, dar făcu tot posibilul să se stăpânească.

- Pleacă imediat!

- Am să ţi-o plătesc! ameninţă Stokes printre înjurături, ridicându-se şi împleticindu-se spre uşă.

Sam nu-l chestionase în legătură cu raţa sălbatică, dar era absolut sigur că el era bărbatul descris de băieţi. De altfel, nici nu mai fusese necesar, deoarece Stokes venise beat la lucru.

îl urmări din priviri până când îl văzu părăsind şantierul. Avea totuşi impresia că, în ciuda interdicţiei lui, avea să se mai confrunte cu Jack Stokes.

Tot restul zilei, Sam fusese ocupat cu tot felul de probleme, astfel încât răsuflă uşurat la terminarea programului. îl mai zărise pe Stokes, pe la ora prânzului, pe plaja de lângă chei, dar, înainte de a ajunge să ia vreo măsură, o altă problemă apărută pe şantier reclamă prezenţa lui imediată, iar când se eliberă, Stokes dispăruse.

Privind spre barcă, Sam se întreba dacă nu cumva greşise interzicându-i lui Stokes să se apropie de zona aceea; era posibil ca tocmai astfel s-o facă, din spirit de frondă.

*
* *

Nora zâmbi în timp ce traversa digul. „Vise dulci!“... Toată noaptea, în vis, apăruseră ei trei: Sam, Suzie şi ea. Vise minunate încărcate de magie. Toţi trei locuiau pe o barcă, având tot felul de animale, inclusiv un inorog. Chiar se întreba oare ce mânca inorogul...

Revenind la realitate, grăbi pasul, aducându-şi aminte că trebuia să-şi hrănească animalele. Brusc, o scândură cedă şi se rupse în două sub picioarele ei.

Se prinse disperată de marginea spărturii create, atârnând în aer, conştientă că nu va fi în stare să se

ridice înapoi. Apa care se izbea de stâlpul de susţinere o împroşca, udându-i picioarele. închise ochii, neîndrăznind să privească în jos spre adâncul negru ce ascundea bucăţi de lemn şi stâncă.

- Ajutor! strigă ea, sperând s-o audă cineva aflat întâmplător în apropiere.

Braţele începură să-i tremure şi s-o doară insuportabil.

De undeva din depărtare auzi o voce.

- Ajutor! strigă ea din nou, sperând s-o fi auzit cineva.

într-adevăr, răsunară paşi grei.

- Nora!

- Sam, ajută-mă! gemu ea simţind că degetele îi alunecă.

Sam îngenunche, o prinse de încheieturile mâinilor şi o ridică, strângând-o în braţe.

- Nora, slavă Domnului că te-am auzit. Ai păţit ceva?

- Cred că nu.

Deodată, începu să vadă tulbure şi genunchii îi tremurau. în aceeaşi clipă, simţi cum Sam o ia în braţe şi o duce spre barcă.

- Lettie! strigă Sam.

- Este... plecată cu Eli. Dacă n-ai fi venit... M-ai fi salvat din nou.

- Cel puţin, sunt şi eu bun la ceva, încercă el să glumească, apoi chipul i se întunecă. Nora, dacă n-aş fi venit...

O strânse atât de tare, încât îi auzea bătăile inimii. Acolo, în braţele lui, se simţea în siguranţă şi iubită.

O aşeză pe un scaun în bucătărie şi-i examină palmele şi degetele sângerânde.

- Mai întâi să scoatem aşchiile de sub piele şi pe urmă ne vom ocupa de zgârieturi; unghiile rupte din carne te vor mai durea câteva zile.

- Mulţumesc, Sam. Nu ştiu...

- Nu te mai gândi.

O strânse din nou la pieptul lui, o sărută pe frunte, apoi pe buze şi pasiunea acelui sărut făcu să dispară şi durerea şi groaza trăită.

- Pentru nimic în lume n-aş vrea să plec de

lângă tine acum, dar trebuie să pun o scândură nouă înainte să se mai întâmple un accident.

Sam se întoarse însoţit de Lettie şi Eli, iar chipul său era întunecat de furie.

- Ce s-a mai întâmplat?

- Ceea ce ai păţit n-a fost accidental. Scândura fusese tăiată şi ar fi cedat la cea mai mică presiune... A trebuit să concediez un om astăzi. A venit la lucru beat şi ne-am certat. E vorba de Stokes, acelaşi care a rănit raţa sălbatică. N-am nici o dovadă că el ar fi făcut asta, dar, când a ieşit din biroul meu, a jurat să se răzbune. Orice altceva ar fi pus la cale nu m-ar fi înspăimântat, dar asta... Tu, Lettie sau Eli aţi fi putut fi grav răniţi... aţi fi putut chiar muri.

- Copiii! spuse Nora înspăimântată. Dacă s-ar fi întâmplat asta unuia dintre ei?

- Exact! Tocmai de aceea tu şi Lettie veţi părăsi barca asta chiar acum. Vă pot duce la un hotel.

- Nu, nu vreau să plec! Nu pot să las animalele aici.

- Nu le faci nici un bine dacă eşti rănită sau moartă.

- Categoric, nu se va întoarce acum! Vom fi precaute, Sam, interveni Lettie cu blândeţe.

Ai verificat celelalte scânduri, nu-i aşa?
- Nu e suficient.
- Nu pot să plec, repetă Nora.
- Asta este cea mai mare prostie! spuse Sam şi ieşi furios.
- Doamnelor, rupse Eli tăcerea penibilă care se instală, sunteţi bine venite acasă la mine. Sau, pot rămâne eu aici, cu voi.
- Nu e nevoie, dragul meu, ne descurcăm.
Când Eli o îmbrăţişă pe Lettie, Nora se retrase discret pentru a nu-i deranja. Luă o lanternă şi plecă să inspecteze digul. Razele de lună îi luminau slab calea, dar începuse să se formeze o ceaţă deasă care învăluia ţărmul. Merse din nou la locul în care căzuse. Se gândi la acel bărbat pe care Sam îl concediase. De ce ar fi făcut asta ca să se răzbune pe el? Doar nu Sam folosea cheiul...
Brusc, îi veni o idee. Poate că toată această poveste n-avea nici o legătură cu Sam; poate că fusese o încercare de a scăpa de ea şi de Lettie. Oricum, ipoteza părea mai plauzibilă.

Şefii proiectului voiau ca ele două să plece de acolo. Chiar acum Sam insistase să le ducă la un hotel. Oare era posibil ca Sam...

Nu, nu era cu putinţă.

Totuşi, cine făcuse acest lucru urmărea ceva. Dar, indiferent cine ar fi fost acela, de ce

ar fi luat astfel de măsuri extreme, disperate?

Privi cu teamă în jurul ei; i se păru că vede o mişcare la capătul cheiului. Se aplecă să vadă mai bine. Da, a fost ceva - o umbră. Un om? Ceaţa se ridică, apoi coborî şi mai mult. A fost un bărbat, Sam?

Sau altcineva?

Rezistă primului impuls de a fugi înapoi la barcă. Eli urma să se întoarcă exact pe acel drum puţin mai târziu. Nu-l putea expune unui pericol. Indiferent dacă îi era sau nu teamă, trebuia să afle.

Aprinse lanterna şi porni încet de-a lungul cheiului.

Când ajunse în zona în care zărise acea umbră, se opri şi începu să strige cu voce tremurată.

- E cineva?

Mai strigă încă o dată, mai hotărât. Aşteptă, ascultă, dar nu auzi nimic. Rămase în continuare, deşi pătrunsă de frig şi umezeală, încercând să privească prin întuneric. In cele din urmă, mulţumită că, indiferent cine a fost, dispăruse în negură, se întoarse la barcă.

Capitolul 10

După ce părăsi barca, Sam cercetă golful, şantierul, chiar străzile din vecinătate, dar nu

întâlni decât câţiva oameni fără adăpost şi un bărbat care ieşea dintr-un bar; îi întrebă pe toţi, dar nici unul nu văzuse pe cineva care să corespundă descrierii corespunzătoare lui Jack Stokes.

în drum, îl văzu pe Eli aşteptând în staţia de autobuz şi-l duse cu maşina acasă. Eli încercă să-l liniştească, spunându-i că Lettie şi Nora erau deocamdată în siguranţă.

Asta ar fi trebuit să-l facă pe Sam să se simtă mai bine, dar nu se întâmplă aşa. Promiseseră să fie precaute, dar cum? Cine ştie ce planuri criminale mai pusese Stokes la cale? Tot la fel de bine se putea întâmpla să fi plecat din zonă, dar nu putea fi sigur de nimic.

După ce-l lăsă pe Eli acasă, Sam se întoarse la şantier. De data aceasta, găsi ferăstrăul cu care, după toate probabilităţile, Stokes tăiase scândura; îl şterse şi-l puse la loc, în depozitul cu scule. După aceea, continuă să supravegheze locul din camionul său, deşi ceaţa îi reducea aproape total vizibilitatea. Abia spre dimineaţă plecă acasă.

Făcu repede un duş şi se bărbieri şi, în zori, reveni pe şantier. Ceaţa începea să se ridice şi ambarcaţia se profila întunecată şi liniştită, dar, după experienţa avută, ştia că aparenţele pot fi înşelătoare.

Intră în chicineta ce-i servea drept bucătărie în clădirea biroului şi, după ce puse ibricul să facă o cafea, se uită la ceas - era prea devreme pentru a telefona. Dar trebuia să-l anunţe pe Todd, deşi era puţin probabil ca acesta să ia vreo măsură.

Se gândi să anunţe incidentul la poliţie, dar cum ar fi putut dovedi ceva? Scândura retezată căzuse în apă şi totul putea fi pus cu uşurinţă pe seama stării generale deplorabile a cheiului. Sam era convins că Stokes fusese autorul, dar nu avea nici o dovadă. De altfel, nu numai Stokes ar fi avut un motiv, ci şi James Cornwell, Benedict şi chiar Todd, din moment ce toţi voiau să scape de cele două femei.

Mai mult, poliţia îl putea suspecta chiar pe el însuşi de a fi tăiat scândura. Toţi ştiau că încercase să le

convingă să părăsească barca. Tot el avea acces la tot echipamentul şi ustensilele - inclusiv la ferăstrăul pe care-l găsise noaptea trecută. Fir-ar să fie! îl ştersese cu o cârpă, pentru a îndepărta umezeala, dar în acelaşi timp se duseseră şi amprentele - cu excepţia propriilor lui amprente. Nu, n-ar fi o soluţie bună să anunţe poliţia. Va trebui să rezolve singur.

*
* *

După o noapte destul de agitată, Nora se trezi devreme şi mai inspectă încă o dată cheiul. Dar îl verificase şi Sam cu o zi în urmă şi oricum, n-ar fi fost uşor de depistat vreo neregulă, având în vedere aspectul atât de neregulat al scândurilor vechi.

Nu-i rămase decât s-o roage pe Lettie să fie cât se poate de prudentă cât ea era la lucru şi să anunţe poliţia dacă i se părea ceva suspect.

Plecând, Nora văzu camionul lui Sam şi se întrebă dacă acesta reuşise să mai ajungă acasă.

Era convinsă că scopul acelei fapte fusese ca ea şi Lettie să se sperie atât de tare încât să plece de pe barcă. O îngrozea însă gândul că făptaşul nu s-ar fi dat înapoi de a mutila sau a omorî. Planul aproape că reuşise, dacă n-ar fi fost Sam...

încercă să se gândească la altceva... de exemplu, la îmbrăţişarea şi la sărutul lor, de asemenea, la cât de tare se înfuriase Sam când ea şi Lettie refuzaseră să plece de acolo. Arca Norei nu mai era o simplă barcă; era căminul lor. De ce lui îi era atât de greu să înţeleagă? Dacă Lettie ar fi cedat capriciilor nepotului ei, ar fi fost ca şi cum ar fi

recunoscut înfrângerea, ceea ce era împotriva principiilor sale. Iar pentru ea, aceasta ar însemna să-şi părăsească animalele, ori aşa ceva n-ar fi făcut niciodată.

Imediat cum ajunse la florărie, Nora o sună pe Lettie şi, numai după ce aceasta o asigură că totul e în ordine, putu să se concentreze asupra noilor ei aranjamente florale.

*
* *

Restul săptămânii se scurse în linişte, dar Sam avea impresia că nu era decât calmul dinaintea furtunii.

Aşa a şi fost.

Ziua de vineri aduse o serie de incidente pe care altă dată poate că nici nu le-ar fi luat în seamă, sau le-ar fi catalogat drept neplăceri zilnice: o scândură desfăcută la o schelă, apă în gazul de la generator, rampe deplasate sau lipsă, cuie împrăştiate în parcare

- nimic major, dar necesitând o mulţime de timp consumat cu verificările. La sfârşitul zilei de lucru, starea de iritare a lui Sam se accentuă, proporţional cu incertitudinea pe care o aducea înserarea.

Aruncă o privire rapidă spre ceasul de perete de deasupra biroului său. Părinţii lui plănuiseră o excursie de sfârşit de săptămână

la Reno. Suzie, căreia îi plăcea enorm să călătorească în avion, fusese instalată la bordul unei navete între Portland şi Seattle, aşa că avea exact atât timp cât să ajungă la aeroport.

Ar fi rămas şi noaptea aceasta pe şantier, să supravegheze locul, dar doamna la care mai apela din când în când să stea cu Suzie nu răspundea la telefon şi nu-şi putea lăsa fetiţa singură.

N-avea de ales; se urcă în maşină şi plecă. îşi iubea mult fetiţa şi adora fiecare clipă petrecută împreună cu ea, dar aceasta era o situaţie în care ar fi preferat s-o ştie la bunici.

în drum spre aeroport, gândurile lui zburară din nou spre Nora. Deşi o văzuse plecând la lucru şi întorcându-se acasă, nu-i vorbise. Avea impresia că Nora nici nu-i va mai vorbi până nu-şi cere scuze de a-i fi spus că face o prostie. Numai că el n-avea de gând să-şi ceară scuze, pentru că era convins că are dreptate. Era o prostie din partea ei să-şi rişte viaţa - de fapt nu numai ea, ci şi Lettie. De ce se încăpăţâna?

*
* *

A doua zi dimineaţă constată că încăpăţânarea era o caracteristică tipic feminină.

- Vreau să merg la Nora, insistă Suzie, bosumflată.

Din păcate, Sam îi promisese că o va duce să vadă

din nou animalele în acel weekend, numai că acum avea impresia că vizita lui nu va fi prea bine primită. încercă o altă tactică.

- Hai să mergem la Grădina Zoologică.

- Vreau să văd grădina zoologică a Norei. Mi-ai promis.

Şi fetiţa lui şi Nora aveau în comun acelaşi comportament de catâr. Trebuia să se arate extrem de ferm.

- Nu putem merge la Nora, aşa că nu te mai gândi la asta!

- Tată! Ai ţipat la mine! protestă Suzie, izbucnind în lacrimi.

- Te rog să mă scuzi, dovlecel.

- Fac pariu că şi Nora e supărată pe tine, la fel ca mine.

- Bine că e toată lumea supărată pe mine, mormăi el. Mergem la Grădina Zoologică?

- Nu! înseamnă că m-ai minţit când ai promis. Vreau să merg înapoi la bunica.

- Dacă bunica ar fi acasă, ţi s-ar îndeplini dorinţa imediat. Dar, din moment ce nu e, trebuie să rămâi aici cu mine.

Suzie se gândi o clipă, apoi cu bărbia

tremurând' ridicată, părăsi camera. Imediat, din dormitor se auziră hohote de plâns.
Sam putea rezista toanelor şi acceselor ei de furie, dar nu şi plânsului ei. în plus, era adevărat: îi promisese.
- Bine, bine, ai câştigat. Mergem la afurisita aceea de barcă.
- Ai spus un cuvânt urât. Să-ţi spăl gura cu săpun?
- Să-ţi iei haina, atât.
Nu ştia de ce mai încerca - doar n-avea nici o şansă să câştige în faţa micuţei tirane.
Când au ajuns la barcă, Nora o întâmpină pe Suzie cu entuziasm şi o îmbrăţişă, ignorându-l pur şi simplu pe Sam.
Acesta aproape că-şi pierduse orice speranţă de a avea o discuţie singur cu ea, când veniră Tommy şi Will şi merseră cu Suzie în sala de jos.
- Nora!
Ca şi cum nu l-ar fi auzit, Nora intră în bucătărie. Sam o urmă şi, prinzând-o, o strânse în braţe.

- Lasă-mă!
- Nu pot - cu cât eşti mai furioasă, cu atât eşti mai frumoasă.
Se aplecă şi o sărută încet, tandru, exprimând ceea ce prin cuvinte probabil că n-ar fi reuşit

niciodată.

- Tati, o săruţi deja pe Nora de rămas-bun? Mai vreau să mai rămân.

Nora sări din braţele lui, stacojie la faţă. La fel de jenat se simţea şi el. Băieţii de priviră unul pe celălalt, chicotind, dar din fericire nu făcură nici un comentariu.

- Ei bine? aşteptă Suzie decizia.
- Păi... atunci... mai rămânem.

- Ce aţi zice de nişte fursecuri şi câte un pahar cu lapte? întrebă Nora repezindu-se spre frigider.

- Grozav! răspunse Tommy în numele tururor.

Sam avu şi el porţia lui, dar desigur, ar fi preferat
sărutul. Şansele însă erau foarte mici: Nora tresărea, încă stingherită, de câte ori o privea, iar băieţii se uitau la ei curioşi, percepându-i într-o altă lumină. Deodată, zâmbi, amintindu-şi că mai era şi sărutul de rămas-bun - un ritual asupra căruia Suzie insista întotdeauna. Băieţii plecară devreme, dar bucuria lui Sam nu dură mult, căci Nora îl anunţă că-i promisese Paulei să ia masa împreună.

- Se pare că trebuie să plecăm, dovlecel.

- Bine, spuse Suzie cu un aer resemnat. La revedere, Nora.

îşi întinse braţele, pentru a primi obişnuita îmbrăţişare şi sărutul.
Sam se îndreptă şi el spre Nora, plin de speranţă, când Suzie îl trase de mânecă.
- Nu, tati. Tu ai sărutat-o deja de rămas-bun.
- Aşa e, încuviinţă Nora. La revedere, Sam.
- Bine, dar...
Nora le făcu semn cu mâna şi închise uşa.
Sam se simţea ca un copil căruia i se arătase o prăjitură şi apoi i se luase imediat, fără să fi apucat măcar să guste. După expresia de pe chipul Norei, ştia că şi ea dorea acel sărut la fel de mult ca şi el. Sam mai ştia, de asemenea, că se va gândi toată noaptea la ce a pierdut. Dacă doar după câteva săruturi simţea aşa... Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost prin preajmă copiii. Probabil că nu s-ar fi întâmplat nimic, pentru că, fără Suzie, Nora nici nu l-ar fi lăsat să vină.
*
* *
Când au ajuns acasă, Sam o lăsă pe Suzie să se uite la televizor cât timp el dădu câteva telefoane: mai întâi

lui Eli, care-l asigură că totul era în regulă pe barcă, apoi pentru a comanda pizza. Dar, când aceasta sosi, nu mâncă nici el, nici Suzie.
- Hei, piticuţ, credeam că-ţi place pizza.
- Am mâncat înainte pâine cu unt şi gem,

pentru că dura prea mult. E bolnavă Nora? îl întrebă ea, cu o expresie gravă.

- Din câte ştiu eu, nu. De ce?

- Pari îngrijorat şi tot mormăi ceva în legătură cu ea.

- Nu, nu e bolnavă, dar sunt îngrijorat pentru ea. Nu ştiu de ce trebuie să fie atât de al naibii de încăpăţânată...

- Vezi, faci asta din nou.

- Ce?

- Vorbeşti urât.

- Da, ai dreptate.

- Tată, îmi citeşti o poveste?

- Sigur! Pe care?

- Povestea cu prinţesa norocoasă care trăia pe o barcă, înconjurată de o mulţime de animale şi care a cunoscut un prinţ care avea o fetiţă. Şi toţi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Suzie îi întinse o carte cu povestiri biblice, deschisă la pagina Arca lui Noe.

în dimineaţa următoare, Sam telefonă de trei ori şi de fiecare dată vorbi cu Lettie: Nora ba îşi spăla părul, ba dădea mâncare la animale, ba pescuia.

Bine, dar Nora nu pescuia niciodată. Probabil că Lettie nu mai ştiuse ce altă scuză să inventeze.

Femeile - nu le va înţelege niciodată. De

fapt, nici măcar nu voia să încerce acum.

întrebarea mamei lui, când o duse înapoi pe Suzie în Portland, îl surprinse, confirmându-i în acelaşi timp, că are dreptate în privinţa caracterului ermetic al psihologiei feminine.

- Când am s-o cunosc şi eu?

- Pe cine? întrebă Sam privind imediat spre Suzie care zâmbea inocent.

- Pe femeia care ţi-a sucit mintea.

Sam preferă să se abţină: nici nu confirmă, nici nu neagă.

Propuse lui Suzie să meargă împreună la patinoar, iar seara, când o aduse înapoi, după ce o culcă, refuză ispita mamei sale - prăjitura cu ciocolată tocmai scoasă din cuptor, preferata lui - pentru a evita interogatoriul la care urma să fie supus în mod inevitabil. Fără să dea măcar o explicaţie, îşi sărută mama, făcu semn cu mâna spre tatăl lui şi o porni repede înapoi spre Seattle.

*

* *

împotriva voinţei ei, Nora continua să viseze la sărutul lui Sam şi la cât de bine fusese în braţele lui. Cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost copiii acolo. în ziua următoare, refuzase să -i răspundă la telefon.

Nu îndrăznise, având în vedere efectul pe care-l avea asupra ei. întotdeauna se considerase foarte raţională şi echilibrată, dar când era vorba de Sam Hunt, totul se schimba.

Oare cum era Sam ca iubit? Oricum, ea nu avusese decât două experienţe în toată viaţa ei şi amândouă atât de demult, încât aproape că nici nu şi le mai amintea. în nici un caz însă, ceva de genul întâlnirilor atât de senzuale după care Paula era înnebunită. Era convinsă că un bărbat şi o femeie trebuie să aibă o relaţie bazată pe sentimente extrem de puternice şi adânci, înainte de a face dragoste. Nu se temea deloc de a-şi lua un angajament - dimpotrivă, îşi dorea o verighetă pe deget, copii, o casă la ţară - adică, totul.

Sam fusese căsătorit, dar ea nu ştia ce atitudine avea el acum faţă de căsătorie. De fapt, nici nu-i propusese nimic de acest gen. Practic, fiecare întâlnire a lor se termina cu o ceartă... sau cu un sărut.

Se gândea cu părere de rău la sărutul interzis de Suzie, dar lipsa lui aproape că fusese compensată de expresia de pe chipul lui Sam, care-i arătase clar cât îl dorea si el.

Cât de diferit părea când era alături de fiica lui! Tandru, plin de căldură... Categoric, îsi adora copilul si era un tată minunat.

Şi Suzie era un copil adorabil. Se vedea însă că se simte singură. Desi bunicii ei o iubeau si o răsfăţau peste măsură, avea nevoie de o mamă si de o familie a ei.

Rugându-se să existe o modalitate ca acest lucru să se întâmple, Nora oftă, stinse lumina si închise ochii.

*
* *

Vremea însorită din săptămâna următoare făcu posibil ca Nora si Lettie să înceapă niste lucrări de reparaţii extrem de necesare, în exteriorul bărcii. Lettie vopsi timoneria în albastru-deschis si rosu, iar balustradele în alb si scrisese pe o plăcuţă Arca Norei. Intenţionau, de asemenea, să vopsească si carena, măcar până la nivelul apei.

Faptul că zilele trecură fără nici un incident n-o făcu să-şi reducă vigilenţa.

în ziua următoare, Paula insistă să închidă florăria mai devreme şi s-o invite pe Nora la prânz şi, cum după aceea avea oră la cosmetică, Nora se întoarse singură la magazin pentru a lua nişte schiţe pentru aranjamente florale festive.

Când plecă spre casă, buna ei dispoziţie dispăruse. De obicei îi făcea plăcere să meargă pe ţărm, dar de data aceasta ceaţa care începuse să coboare ştergând contururile,

făcea acel drum cu totul diferit necunoscut, aproape lugubru. Şuieratul vântului îi răvăşea părul şi-i strecura în suflet teamă. Avea impresia ciudată că o urmăreşte cineva. Iuţi pasul şi, în cele din urmă, începu să alerge până când se împiedică de o rădăcină şi căzu în genunchi; se ridică şi se obligă să se întoarcă spre urmăritor.

Drumul era pustiu.

Nu, nu chiar: un iepure sări din iarbă şi o privi curios, apoi dispăru în direcţie opusă.

Nora izbucni, uşurată, într-un râs nervos. Animalul nu s-ar fi comportat aşa dacă s-ar fi ascuns cineva prin apropiere. Se speriase degeaba - absolut degeaba.

La naiba cu Sam Hunt care-i vârase astfel de idei în cap! Totuşi, se grăbi să ajungă acasă şi se linişti doar când păşi pe punte.

După cină, Nora povesti întâmplarea lui Lettie şi lui Eli, dar nici unul din ei n-o considerară amuzantă.

- Nu ştiu dacă a fost doar imaginaţia Norei. Sunteţi sigure că nu vreţi să rămân aici la noapte? întrebă Eli îngrijorat.

- Doar nu vrei să mă compromiţi! glumi Lettie. Nu-ţi face griji, dragul meu, ne descurcăm.

- Da, Eli. Uşa se încuie bine şi de acum nu

mai ieşim. In plus, avem telefon mobil şi o staţie radio pentru a comunica la ţărm, aşa că putem suna la poliţie în caz de necesitate.

- Grăbeşte-te până nu se întunecă. Doar nu vrei să pierzi autobuzul, îl îndemnă Lettie.

Cele două femei aşteptară pe punte până când Eli ajunse pe ţărm şi de acolo, pe prima stradă. Apoi, mai priviră o dată de jur-împrejur pentru a se asigura că totul e în ordine, intrară şi încuiară uşa.

- Probabil că nici n-ar fi trebuit să mai povestesc, mai ales că s-a dovedit a fi doar un iepure.

- Oricum, ne-am dat seama după cum arătai că s-a întâmplat ceva.

- Şuieratul vântului şi ceaţa mi-au incitat imaginaţia.

- Nu ştiu...

După ce Lettie merse să se culce, Nora încercă să mai rămână pentru a lucra la schiţele aduse, dar, relaxată după spaima trăită, i se făcu repede somn.

Câteva ore mai târziu, un zgomot înfundat o trezi dintr-un somn agitat. Ascultă cu atenţie: un zăngănit metalic şi din nou acel zgomot înfundat.

Să fie vreun hoţ?

Luă lanterna şi merse tiptil la uşa care dădea

spre punte, ascultând - nimic altceva decât zgomotele obişnuite: scrâşnetul slab al metalului pe lemn, vaietul vântului... nimic alarmant.
Să fi fost un zgomot făcut de vreun animal?
Coborî scara şi, cum apăru în prag, căţelul începu să latre, să dea din coadă şi să zăngăne cuşca hamsterului, gata de joacă.
- Ce pui la cale, ticălosule? întrebă ea, liniştită acum că depistase sursa zgomotului. Căţelul apucă în gură jucăria, scuturând-o cu putere. Lovind cuşca, aceasta se izbi de perete cu un zgomot înfundat, iar uşa din sârmă zornăi din nou.
- Linişte, Dusty! Du-te la culcare. Ne jucăm mâine.
Roti lanterna în jurul încăperii: celelalte animale
erau treze, dar liniştite.
Nora urcă înapoi, mai ascultă o dată în dreptul uşii, apoi se întoarse în camera ei.

Capitolul 11

- Nu-mi vine să cred ce frumos arată această bătrână doamnă! spuse Lettie, admirând barca. Acum nu se mai pot plânge că le strică peisajul.
- Categoric nu! Câtă vosea crezi că ne mai trebuie?

- Nu ştiu, dar în orice caz, multă. Şi carena trebuie curăţată şi vopsită. E foarte ruginită. Am impresia că lucrarea ne depăşeşte.
- Cum am putea afla?
- Aş discuta cu magazinerul... Ah!

Balustrada se dezmembră chiar în mâna lui Lettie care se legănă, pe punctul de-a se prăbuşi în apă dacă Nora n-ar fi prins-o la timp de braţ.

Lăsând-o pe Lettie să-şi revină din spaimă, Nora se apropie din nou, cu prudenţă, de balustradă; ştia sigur că fusese în stare bună când o vopsise, pentru că verificase centimetru cu centimetru.

Simţi ceva sub talpa pantofului; era un şurub înfipt într-o crăpătură; lângă el, un al doilea şi un al treilea. Le ridică şi văzu că toate aveau în jurul capului urme de vopsea prospătă cojită - urme lăsate de şurubelniţă.

- Se pare că am avut un vizitator noaptea trecută, spuse ea arătându-i şuruburile lui Lettie. Aşadar, zgomotul pe care l-am auzit n-a fost făcut de căţel; cineva a venit pe punte şi a scos şuruburile.
- Bine că n-ai ieşit să cercetezi. Mă înfior gândindu-mă ce s-ar fi putut întâmpla.
- Nici nu vreau să mă gândesc. Ce crezi că ar trebui să facem?
- Dacă-i spun lui Eli, va face o criză... Va

insista să părăsesc această barcă şi, cum nu vreau să fac aşa ceva, va veni aici să mă apere. După cum spunea Sam, bărbatul pe care l-a concediat e foarte solid, aşa că Eli nu-i va putea face faţă.

- Dacă este acel bărbat.
- Cine altcineva ar putea fi?
- Mă gândesc la mai mulţi.
- înţeleg... Poate chiar nepotul meu, deşi mă îndoiesc c-ar merge atât de departe. Desigur, mai e şi acel Benedict... sau şeful lui Sam, domnul Banner.

Nora tăcu.

- Dumnezeule, doar nu-l bănuieşti şi pe Sam!
- Nu mai ştiu ce să cred. Dar, nu, nu-l bănuiesc pe Sam. Totuşi, sunt convinsă că ar folosi acest inci-

dent ca să dovedească faptul că a avut dreptate. Ar fi mai hotărât ca niciodată să ne mute de aici.

- Şi dacă Sam şi Eli se coalizează... Nora, dacă eşti de acord, cred că ar fi mai bine să nu le spunem nimic despre acest ultim incident.

*
* *

Văzându-i pe Will şi pe Tommy în drum spre barcă, Sam se grăbi să-i ajungă din urmă.

- Hei, băieţi, n-aţi vrea să câştigaţi nişte bani?
- Cum să nu! Ce trebuie să facem?
- Am avut nişte probleme în această zonă

în ultima vreme. V-a spus cumva Nora că s-a tăiat o scândură din chei?

Nu pomeni nimic de recentul act de vandalism de pe şantier.

- Da.

- Vreau să fiţi foarte atenţi când mergeţi pe chei. De asemenea, vreau să fiţi foarte atenţi la bărbatul acela care a rănit raţa - şi la oricine care se plimbă pe aici.

- Dacă vedem pe cineva suspect, să-i spunem să plece? întrebă Will.

- Nu, în nici un caz. Şi nu vă apropiaţi de respectiva persoană. Veniţi la mine pe şantier şi spuneţi-mi. Mă voi ocupa eu...

- Bine.

- Mai e ceva. Am nevoie de un paznic de noapte pe şantier. Cunoaşteţi pe cineva de încredere în cartier, şi care să aibă nevoie de lucru?

- Da, tatăl nostru.

- Este cherestegiu şi tocmai a fost disponibilizat, adăugă Tommy.

- Rugaţi-l să vină să discute cu mine.

Când Dan Duggan veni mai târziu, Sam îl angajă imediat. Ii arătă şantierul, îi dădu cheile de la magazia cu scule şi de la rulota folosită de paznici înainte, apoi intră în birou să ia nişte formulare de asigurare. Spre surprinderea lui, îi găsi acolo pe Todd şi pe James Cornwell, angajaţi într-o discuţie

serioasă.
- Este cumva vreo şedinţă de care am uitat?
- Nu... spuse Todd, aruncând o privire plină de înţeles spre James.
Ambii bărbaţi păreau foarte stânjeniţi.
- Trebuie să plec, spuse James ridicându-se. In legătură cu ceea ce am discutat, mă ocup eu.
Apoi, îl salută pe Sam şi plecă.
- Despre ce era vorba?
- Nimic important... James voia o placă de comemorare a bunicului său, instalată pe acel teren. I-am spus că voi discuta cu Benedict.
Sam era sigur că Todd minţea.
- Vreo şansă să scăpăm de acele femei?
- Nu.

- Bine, dar Nora era să cadă în apă din cauza cheiului vechi. Credeam că asta e de-ajuns ca să le determine să plece.
- N-ai crezut bine. Ai comandat copacii?
- Nu... Trebuie să plec şi eu.
Convins că subiectul discuţiei nu fusese placa de comemorare, ci Nora şi Lettie, Sam luă formularele pentru care venise şi-l urmă pe Todd. Nu ştia ce puneau la cale cei doi, dar era extrem de bucuros că-l angajase pe Dan Duggan pentru a supraveghea locul.
Pe lângă Dan, îl va supraveghea şi el.

*
* *

- Te iubesc, tati. Sunt atât de bucuroasă că stau la tine!
- Şi eu, scumpo!

Sam îi pregăti micul dejun şi o ajută să se îmbrace.

Bunica lui se îmbolnăvise şi părinţii merseseră la ea, în Texas, s-o îngrijească, aşa că Suzie urma să stea toată săptămâna cu el. Era extrem de bucuros, pentru că şi aşa i se părea că petrece prea puţin timp cu fiica lui. Deşi nu-i plăcea s-o lase în grija unei persoane străine, doamna pe care o angajase să stea cu ea cât el era la lucru, avea referinţe bune şi era de încredere.

îi înnodă şireturile de la pantofi, apoi privi încruntat spre ceas. Era timpul să plece şi bona tot nu

venise. Poate că nu era totuşi, chiar de încredere. Tocmai se gândea ce era de făcut, când sună telefonul.

Era bona care telefona de la spital - căzuse chiar când se pregătea să plece spre ei şi-şi scrântise glezna. Doctorul îi recomandase să nu facă mişcare câteva zile.

Sam telefonă cumnatei sale; deşi aceasta avea serviciu, iar copiii erau de acum la şcoală, spera să-i recomande pe cineva. După câteva minute, neprimind nici un răspuns, închise. Singura bonă pe care o ştia avea momentan grijă de copiii lui Jeannie care se

îmbolnăviseră de varicelă. Cum Suzie tocmai se restabilise după o răceală, nu voia s-o expună nici unui risc.

- Ce s-a întâmplat, tati?

- Nu găsesc pe cineva care să aibă grijă de tine astăzi.

- Aş putea merge la lucru cu tine. Sau, aş putea sta la Lettie.

Nu putea s-o ia pe şantier. De altfel, făcuse mai de mult experimentul şi văzuse clar că un şantier de construcţii nu era sub nici o formă locul unde să duci un copil năzdrăvan de cinci ani.

Lettie?

Sam zâmbi. Lettie o adora pe Suzie, iar el ar avea astfel posibilitatea de a o vedea pe Nora.

- Mergem la Lettie - dacă nu cumva are alt program.

*

* *

- Sigur că poţi rămâne aici, spuse Lettie, îmbrăţişând-o pe Suzie. Nora e la serviciu, dar ne vom distra amândouă de minune. Ce ai zice să mergem la pescuit? îţi place?

- Sigur! Tata nu mă duce niciodată.

Sam se simţi puţin vinovat - nici măcar nu se gândise la aşa ceva, închipuindu-şi că astfel de distracţii erau rezervate băieţilor.

- Ai grijă să nu cazi în apă! îi atrase el atenţia.
- Nu te mai speria din orice.
- Pentru asta sunt tăticii, scumpo.
- Nu-ţi face griji, Sam, îl linişti Lettie, zâmbind. Nu-i era chiar atât de uşor să nu-şi facă griji, pentru
că Suzie şi apa erau o combinaţie sortită dezastrului. Aşadar, Sam îşi petrecu restul zilei spionând îngrijorat ambarcaţia, dar nu observă nimic suspect: nu ţipete îngrozite, nu strigăte de ajutor, nu ambulanţe gonind spre şantier. Tocmai începuse să se mai relaxeze când îi văzu pe fraţii Duggan alergând spre el.
- Sam, l-am văzut! spuse gâfâind Tommy. Cel care rănit raţa!
- Chiar el era, confirmă şi Will. Era pe lângă doc.
- Conduceţi-mă chiar acolo unde l-aţi văzut. Băieţii începură să alerge spre locul respectiv, urmaţi la mică distanţă de Sam.

- Acolo! spuse Will arătând spre o fâşie de plajă la marginea cheiului.
Intr-adevăr, erau urme de paşi pe nisip, dar nu se vedea nimeni.
- Poate că ne-a văzut venind şi s-a ascuns. Băieţi, vreţi să-mi faceţi un serviciu?
- Sigur, ce anume?
- Mergeţi la barcă şi staţi cu Lettie şi Suzie până plec eu de la serviciu. Dacă apare cumva

pe acolo, mă chemaţi.
- Adică, un fel de pază pe timp de zi?
- Exact. Veţi fi plătiţi pentru asta.
Sam scoase portmoneul, intenţionând să le dea câţiva dolari.
- Nu vrem bani, spuse Will scuturând din cap. In plus, aşa e normal: băieţii trebuie să aibă grijă de fete. Aşa a spus tata.
- Tatăl vostru este un om bun. Mă bucur că lucrează pentru mine.
Băieţii îi zâmbiră mândri, apoi plecară spre barcă.
Se întoarse şi Sam la lucru, gândindu-se în continuare la Stokes. Unde fugise? Şi ce pusese la cale? Categoric, nimic bun.
La sfârşitul zilei, discută puţin cu Dan Duggan.
- Băieţilor mei nu le prea scapă nimic. Şi, având în vedere că e vineri seara, aş putea să-i las să vină cu mine - dacă n-ai nimic împotrivă. M-ar ajuta să supraveghez mai bine.

- Ar fi foarte bine. Eu merg acum la barcă; îi trimit imediat.

înainte de a pleca, Sam comandă pizza pentru Dan şi fiii lui. Băieţilor întotdeauna le e foame şi, până acum, nu văzuse niciodată unul căruia să nu-i placă pizza. Le datora măcar atât pentru că-l anunţaseră în legătură cu Stokes.

Se gândea cu plăcere la familia Duggan, cât de uniţi erau şi cât de mult se iubeau şi se

respectau unii pe ceilalţi. Oricine ar fi mândru să aibă nişte fii ca ai lui Dan. Iar el se considera norocos să-i aibă prieteni.

Ajuns la barcă, Lettie insistă ca el şi Suzie să rămână la cină. Eli era, de asemenea, invitat.

- Am prins o mulţime de peşti, anunţă Suzie. Acum trebuie să-i mâncăm.

- Grozav, spuse Sam aruncând o privire spre Nora, care părea destul de rezervată, făcându-l chiar să se întrebe dacă nu cumva se mai întâmplase ceva.

- Vino să mă ajuţi să aşezăm masa, o chemă Nora pe Suzie şi plecară amândouă de mână.

Cel puţin, Nora şi Suzie se înţelegeau de minune.

Rămaşi singuri în salon, Sam şi Eli discutară despre problema Norei şi a lui Lettie. Eli îi spuse că Nora avusese impresia că e urmărită. La rândul lui, Sam îl informă despre misterioasa apariţie şi dispariţie a acelei persoane care, în mod sigur, era Stokes.

Amândoi însă căzură de acord că era o prostie din partea celor două să rămână pe barcă, dar erau în acelaşi timp conştienţi că nimic nu le va putea face să-şi schimbe hotărârea.
După cină, Suzie insistă să strângă masa, iar Eli se oferi s-o ajute pe Lettie să spele vasele.

Aşadar, Nora şi Sam rămaseră singuri.

- Eli mi-a spus ce spaimă ai tras săptămâna trecută.

- Ce anume? întrebă Nora, tresărind, până să-şi dea seama că Sam nu putuse afla de incidentul cu balustrada.

- A spus că ai avut impresia că eşti urmărită.

- Ah, da. S-a dovedit a fi vorba de un iepure şi cred că şi eu l-am speriat pe el în aceeaşi măsură.

- S-a mai întâmplat şi altceva?

„Nimic despre care să îndrăznesc să-ţi spun“, se gândi ea.

- Am auzit că a fost văzut Stokes în această după- amiază.

- Băieţii l-au localizat, dar a dispărut imediat, până să reuşesc să ajung la el şi să discut... Ştii, continuă el după o ezitare, poteca aceea este locul ideal pentru un jaf sau chiar mai rău. Mi-ar face plăcere să te conduc acasă când ieşi de la serviciu.

- Nu fi caraghios! Apreciez faptul că-ţi faci griji, dar mă descurc sigură.

- Nu sunt caraghios, ci doar raţional, ceea ce ţi-aş recomanda şi ţie...

- Fii liniştit! Am cumpărat un spray cu piper.

După figura lui, era clar că nu-i trecuse îngrijorarea. Mai mult ca oricând, era acum convinsă că ea şi Lettie avuseseră dreptate să nu le povestească nimic despre incidentul cu

balustrada. Ca să schimbe subiectul, îl întrebă dacă are veşti de la părinţii lui.

- Bunica a avut un uşor atac, dar doctorul speră să-şi revină complet. S-ar putea totuşi ca părinţii mei să mai rămână acolo. Ţin foarte mult la ea... îmi petreceam vacanţele de vară cu ea când eram mic.

Nora sperase ca el să povestească mai mult, dar Lettie, Eli şi Suzie îi întrerupseră. Lettie şi Eli îi provocară la o partidă de cărţi pe care bineînţeles că o câştigară, pentru că şi Nora şi Sam aveau probleme de a se concentra, atât timp cât se aflau unul în prezenţa celuilalt.

- Ei, cred că e timpul s-o trezesc pe Suzie şi să plecăm acasă, spuse Sam, îndreptându-se spre scaunul balansoar unde fetiţa adormise.

- E atât de frig afară! De ce n-o laşi aici? sugeră Nora.

- Da, tati! Te rog!

- Nu ştiu...

- Poate dormi cu mine - am un pat mare. O iei mâine.

- Am fi încântate să rămână, adăugă Lettie.

- Se pare că sunteţi în număr majoritar. O să fii cuminte şi o să le asculţi pe Nora şi pe Lettie?

- Voi fi foarte, foarte cuminte. Du-mă în camera Norei.

Sam o luă în braţe şi o duse îndormitor,

condus de Nora.
- Nu-mi dai un pupic de noapte bună? întrebă Sam, ridicându-i o buclă de pe frunte.
Suzie îi cuprinse gâtul cu braţele şi-l sărută.
- Dacă nu-i dau un pupic, nu pleacă.
- Se pare că eşti foarte dornică să scapi de mine.
- Sunt doar obosită, tati. Nu e chiar aşa uşor să pescuieşti... după care căscă, se întoarse pe partea cealaltă şi adormi.
Sam stinse lumina, apoi ieşi din cameră împreună cu Nora şi imediat o cuprinse în braţe.
- Nora, nu ştiu ce m-aş face dacă ţi s-ar întâmpla ceva.
Sărutul lui, ca o fâlfâire uşoară de aripă de fluture pe buzele ei, se sfârşi mult prea repede.
- Asta a fost pentru ce-am ratat atunci. Iar acum...
De data aceasta, sărutul le împleti trupurile într-un
ritm senzual, irezistibil, care-i făcea să vibreze pe măsură ce se descopereau unul pe celălalt.
- Tati! Du-te acasă! se auzi vocea somnoroasă a lui Suzie.
Brusc treziţi la realitate, Sam şi Nora se depărtară unul de celălalt, nevenindu-le să creadă că putuseră uita de Suzie. Din fericire, ieşiseră din cameră, astfel încât fetiţa nu văzuse nimic.
- Tot n-ai sărutat-o pe Nora de „noapte

bună“?
- Voi face asta chiar acum, o asigură Sam şi plecă, zâmbind.

- E timpul să plec şi eu, spuse Eli, urmându-l pe Sam.
Nora şi Lettie îi conduseră, rămânând în prag până
ce siluetele lor se topiră în întuneric.
- îl iubeşti, nu-i aşa? o întrebă Lettie.
îl iubea? Conştientizarea acestui fapt o luă prin surprindere.
- Da. Cred că da.
- Bănuiam. Cred că şi el simte acelaşi lucru pentru tine.
- Chiar dacă este aşa, n-a spus nimic.
- Va spune... Merg şi eu să mă culc. Noapte bună, scumpa mea.
Nora încuie uşa, verifică dacă totul era în ordine la animale, apoi mai privi o dată prin hublou. Dincolo de chei, se vedea lumina reflectorului pe care Sam îl instalase pe şantier. Existenţa acelei lumini şi a paznicului de noapte îi dădea o siguranţă pe care n-o avusese înainte.
Se aşeză în pat şi Suzie veni imediat să i se cuibărească la piept. Ştia că o iubeşte pe Suzie, dar aflase acum că-l iubeşte şi pe Sam. Fără îndoială, ar fi făcut dragoste dacă ar fi fost singuri pe barcă. Nora era convinsă acum că aceasta ar fi fost cea mai minunată

experienţă din viaţa ei.

Capitolul 12

Sam insistă să-l conducă pe Eli acasă, apoi merse în apartamentul lui. Camerele păreau prea liniştite şi pustii. Deschise televizorul, pentru a-l închide din nou după câteva minute, făcu un duş şi se trânti pe pat, dar, după puţin timp, se îmbrăcă şi porni din nou spre şantier.

Ajuns, stinse farurile şi privi din nou spre barcă. Se gândi la Suzie care dormea lângă Nora şi se simţi frustrat. Retrăi clipele când o ţinuse pe Nora în braţe. Dacă ar fi fost singuri... Şi-o imagină pe Nora, cu părul blond răsfirat pe pernă şi buzele încă purtând urma sărutărilor şi inima îi porni într-un galop nebun. Se întâlnise cu câteva femei după moartea soţiei lui, dar nu făcuse dragoste niciodată şi nici nu-şi dorise acest lucru - până o cunoscuse pe Nora.

îşi dădu seama cu surprindere că dorea să facă dragoste cu ea; îşi dorea cu disperare. Şi-o imagina purtând în pântece copilul lui şi zâmbi. Ba nu, copiii. îi plăceau enorm copiii şi şi-ar fi dorit cât mai mulţi. Şi Suzie ar fi avut nevoie de nişte frăţiori şi surioare. Nora, şi ea, avea nevoie de cineva. Iar el avea nevoie de

amândouă.

Desigur, asta însemna ca el şi Nora să se căsătorească. Nu se gândise până acum la aşa ceva, dar de când îi venise ideea, era absolut entuziasmat. Era sigur că Suzie ar fi fost încântată, dar ce-ar zice Nora?

După cum reacţionase, dorinţa ei era deopotrivă cu a lui. Dar, a face dragoste era una, iar a te căsători, cu totul altceva. Nici măcar nu ştia ce simte pentru el... sau dacă-l iubeşte. Poate că se simţea doar atrasă fizic. N-avuseseră ocazia să discute despre dragoste. De fapt, nu discutaseră aproape deloc. La naiba! De fiecare dată când încercaseră să discute, totul se terminase cu o ceartă. Sau cu un sărut.

Poate că trebuia să se rezume la sărut până ce o conducea la altar. Cam greu de realizat, însă.

Mai întâi, trebuia s-o determine să părăsească barca aceea.

Coborî din maşină, făcu un tur de şantier, apoi se opri la rulota în care erau Dan Duggan şi fiii săi.

Dan tocmai era pe punctul de a mai inspecta terenul o dată, dar Sam îl sfătui să profite şi să mai doarmă câteva ore, cât timp va mai rămâne el acolo.

Sam se întoarse la biroul său, unde mai avea de pus la punct nişte lucrări. E adevărat, şi la asta se pricepea mai bine decât Todd şi era, de asemenea, bun la calcule, dar asta nu însemna că rezista să lucreze până noaptea târziu.

Se gândi că, dacă Todd ar fuma mai puţine trabucuri cubaneze şi ar conduce o maşină mai puţin pretenţioasă, şi nu un Mercedes, compania poate ar avea bani să angajeze un contabil permanent. Todd era îngrozitor de zgârcit în legătură cu tot ceea ce nu-i aducea un profit personal. Protestase şi când Sam angajase paznicul de noapte, dar, deşi nemulţumit, în cele din urmă cedase.

Acum, amintindu-şi conversaţia dintre nepotul lui Lettie, James şi Todd, pe care o întrerupsese prin venirea lui inopinată cu o săptămână în urmă, avu un vag sentiment de nelinişte, gândindu-se că poate Todd mai avea şi un alt motiv pentru care să se opună angajării paznicului de noapte. Apoi, alungă imediat acel gând din minte - nu, totuşi Todd n-ar face aşa ceva.

Era aproape miezul nopţii când, obosit, Sam mai verifică o dată tabelele şi închise calculatorul. Ieşi puţin, sperând ca aerul rece al nopţii să-i liniştească durerea de cap. Privi din nou spre barcă - era întuneric şi linişte. Se gândi să se întoarcă acasă, simţindu-se

extenuat, dar cum ajunse în maşină, o nelinişte din ce în ce mai accentuată îl făcu să ezite.

Aruncă o privire spre barcă, neştiind ce să facă. Nora va avea grijă de Suzie - era liniştit în privinţa aceasta.

Patul lui de acasă era mare şi extrem de confortabil, pe când canapeaua din biroul lui de pe şantier - mult prea mică pentru el şi tare. De asemenea, radiatorul dădea cam tot atât de multă căldură ca o ţigară aprinsă. Desigur, cel mai bine ar fi să meargă acasă, dar se îndoia că va putea dormi.

Nici aici nu va putea dormi, dar, cel puţin, dacă Suzie şi Nora aveau nevoie de el, era lângă ele. Hotărârea era aşadar luată; coborî din maşină şi se întoarse în rulota-birou.

*
* *

Tusea lui Suzie o trezi pe Nora dintr-un somn adânc. Sam spusese că fetiţa abia se făcuse bine după o răceală, dar până atunci nu mai tuşise. Nora puse mâna speriată, pe fruntea ei, dar nu avea temperatură. O înveli mai bine şi o cuprinse în braţe.

Observă, însă, că şi ea simţea o usturime în gât, iar ochii îi ardeau. Probabil de oboseală şi nesomn, se gândi ea. Se uită la ceas: era puţin

trecut de ora două. Mulţumită că Suzie nu prezenta nici un semn de îngrijorare, adormi din nou.

*
* *

Lătratul lui Dusty o trezi pe Nora a doua oară. Căţelul ăsta n-avea nici un fel de disciplină: voia să doarmă ziua şi să se joace noaptea.
Era ora două şi jumătate. Mormăind nemulţumită, se dădu jos din pat.
Era un aer greu, irespirabil şi ochii o usturau atât de tare, încât lăcrima.
Să fi fost ceva în neregulă cu soba? Fusese de curând verificată. Poate termostatul era fixat la o valoare prea mare?
Nora se înecă şi începu să tuşească. Era un miros îngrozitor, ca de cârpe care ardeau. Sări în picioare, speriată: acum îşi dădea seama de ce nu putea respira: cabina era plină de fum, un fum din ce în ce mai gros.
Să fi luat foc barca? Indiferent care era cauza, trebuia să iasă de acolo.

- Suzie, Suzie, trezeşte-te!
- Nu... murmură copilul, cuibărindu-se mai bine în aşternut.

Nora apăsă pe comutator, dar nu funcţiona - lumina era întreruptă. îngrozită, merse bâjbâind până la hublou şi privi afară: cerul era senin, luminat de stele, dar undeva, într-o

parte, în partea din spate a vasului, apa reflecta o văpaie galbenă în dreptul timoneriei. Aşadar, într-adevăr barca luase foc!

O înfăşură pe Suzie într-un cearşaf, acoperindu-i şi faţa, apoi o luă în braţe şi merse cu ea spre uşă. Amintindu-şi de prima regulă în caz de incendiu, pipăi lemnul: era cald, dar nu încă fierbinte. întredeschise uşa, dar fumul gros, irespirabil, o forţă s-o închidă imediat. Trebuia să iasă de acolo, dar n-ar fi rezistat nici doi paşi în acel fum sufocant.

- Nora? se auzi vocea înăbuşită a lui Suzie. E fum aici. A luat foc barca?

- Da, dar nu e nici un pericol, draga mea, minţi Nora.

Pericolul era îngrozitor de mare până ajungeau cumva pe doc.

Lettie! îşi dăduse seama de incendiu? Era deja în stare de inconştienţă, murise?

Se strădui să nu intre în panică; închise ochii, încercând să gândească. Trebuia să existe un mijloc de a trece prin coridor.

O aşeză pe Suzie pe pat, scoase o faţă de pernă şi o udă cu apă din carafa de pe noptieră; cu restul de apă, udă cearşaful în care era înfăşurată fetiţa.

- Suzie, ieşim pe hol. Fumul e foarte gros; ceea ce vreau de la tine este să-ţi ţii gura şi

nasul acoperite.

- Nora, trezeşte-te, se auzi Lettie strigând de afară.

- M-am trezit deja!

Ştiind acum că prietena ei trăieşte, Nora deveni mai hotărâtă. îşi înfăşură faţa de pernă în jurul gurii şi nasului şi o luă pe Suzie în braţe.

- Gata, pornim!

în lumina slabă a lanternei lui Lettie, Nora văzu că şi aceasta avea capul înfăşurat cu o pătură.

- Nu mi-am găsit telefonul, îi spuse Nora.
- Deocamdată să ieşim de aici!

Urmând-o pe Lettie îndeaproape, Nora reuşi să ajungă pe coridorul care ducea spre doc, afară. Fumul nu era atât de gros aici, dar era clar că nu mai dura mult până avea să fie.

- Nu pot să deschid uşa, spuse Lettie cu o voce răguşită. E blocată.
- Ţine-o pe Suzie, ca să încerc şi eu.

Trase de uşă şi zgâlţâi cât putu, dar uşa nu cedă.

Se vedea lumina de afară în jurul cadrului. De ce nu se deschidea? Brusc, observă o umbră în dreptul încuietorii. Spaima care o cuprinse se transformă în panică.

Dumnezeule, nu se poate! Şi totuşi, nu exista altă explicaţie. Uşa era încuiată cu lacăt de afară.

- Ce e, Nora?
- Cineva ne-a încuiat înăuntru.

Cineva voia ca ele să moară.

Capitolul 13

Sam se tot răsucea pe canapeaua tare, proiectată parcă de un designer sadic. Privi nemulţumit de jur- împrejur. Trebuia să existe un loc mai confortabil pe undeva. Sigur că exista... Zâmbi, întrebându-se cum de nu se gândise mai devreme. Scaunul de la biroul lui Todd era cât se poate de moale... şi, dacă trăgea şi sertarul de jos al biroului, îşi putea sprijini picioarele.

Se ridică, încercând să se dezmorţească şi, căscând, privi din obişnuinţă pe fereastră în direcţia bărcii. Se vedea o lumină slabă din interiorul cabinei timonierului.

Probabil nu era pentru prima dată când Lettie uitase s-o stingă, se gândi el amuzat. Sau poate că o lăsase aşa special, pentru că le da impresia de siguranţă; şi mama lui făcea de multe ori la fel.

Se aşeză comod în fotoliul din piele moale,

îşi întinse picioarele şi închise ochii. într-adevăr, era mult mai bine. Putea, în sfârşit, să doarmă. Gândul la lumina aceea apăru din nou. De ce n-o observase şi mai devreme? îşi amintea clar că pe barcă fusese întuneric.

Se ridică brusc.

Se întâmplase ceva după plecarea lui? Asta putea fi o explicaţie de ce una din ele ar fi ieşit să aprindă lumina.

De ce ar fi făcut asta? Doar nu ştiau că el e acolo, însă ar fi putut să-l cheme pe Dan, sau să telefoneze poliţiei - asta dacă nu cumva s-ar fi hotărât să rezolve problema singure - ceea ce, de fapt, ar fi tipic pentru ele. Se apropie de fereastră şi privi cu atenţie.

Lumina care se vedea era când pâlpâire, când vâlvătaie. Sam simţi un fior rece: nu era o lumină; barca luase foc.

Ieşi alergând, strigându-l pe Dan. Acesta şi băieţii veneau deja în fugă spre el.

- Barca! strigă Dan.

- Ştiu, am văzut. Sună la 911 de la telefonul din rulotă.

Alergând cât putu de repede, abia respirând din cauza fumului, cu ochii lăcrimând de usturime, Sam ajunse până la barcă, dar nu reuşi să urce pe punte, pentru că lipsea pasarela. îşi aminti că Nora o ridica întotdeauna noaptea şi o aşeza pe puntea bărcii, din

motive de securitate. Se uită spre punte şi, atât cât putea vedea, pasarela nu era acolo. Nu era posibil trebuia să fie; poate că, pur şi simplu n-o observase el.

Privi împrejur, să găsească altceva de care să se folosească şi văzu pasarela pe chei. Se repezi în acea direcţie şi, în momentul în care se aplecă s-o ia, o umbră se desprinse din întuneric, îndreptându-se spre el.

- Nora?

Se auzi râsul unui bărbat. Era Stokes care ţinea în mâna ridicată o scândură groasă.

Sam încercă să evite lovitura, dar pasarela pe care o trăgea îi îngreună mişcarea; simţi o durere sfâşietoare într-o parte a capului, se clătină şi căzu pe chei.

*
* *

Ultimul lucru pe care-l auzise a fost strigătul Norei.

Când Sam deschise ochii, Stokes dispăruse. Cât timp zăcuse inconştient? Chiar şi un singur minut însemna enorm. Toată cabina cu timona şi pupa erau cuprinse de flăcări. Privi îngrozit incendiul, amintindu-şi ţipătul Norei.

- Nora?

Nici un răspuns. Reuşi cu greu să se ridice. Nu era nimeni pe chei.

- Dumnezeule, nu!

Nora, Lettie şi Suzie trebuie să fie încă pe punte.
Focul trosnea şi sfârâia, pulverizând un noian de scântei pe cer.
îşi duse mâna la cap, încercând parcă să-şi liniştească acel zvâcnet dureros insuportabil - mâna i se umplu de sânge. Se şterse de haină şi se aplecă, să tragă în continuare pasarela. Rezistând valului de ameţeală ce-l cuprinse, rugând-se să nu leşine din nou, ajunse, aproape împleticindu-se, pe punte.
Geamul cabinei timonei se zgudui, apoi fumul şi flăcările izbucniră afară împroşcându-i părul şi hainele cu o ploaie de tăciuni aprinşi. Sam îşi acoperi faţa cu braţul, dar dogoarea şi fumul deveniră insuportabile.
- Nora! Unde eşti?
- Aici! Suntem încuiate înăuntru!
Abia atunci, cuprins de furie, văzu drugul metalic şi lacătul.
- Dă-mi combinaţia cifrului.
Nu era prea multă lumină, dar cu puţin noroc, reuşea.
- N-am cum; nu e lacătul nostru.
Era într-adevăr o încuietoare nouă, extrem de sigură. N-o va putea scoate fără ajutorul unor ustensile. în jurul lui nu găsi nimic de care să se ajute; chiar dacă ar fi desprins o bară din balustradă, tot n-ar fi fost suficient de rezistentă.

Sirena ascuţită a şalupei de incendiu se auzi în port. Era însă imposibil să ajungă acolo în timp util, se gândi Sam. Cuprins de panică, primul impuls a fost să meargă la şantier, unde avea toate ustensilele - dar era prea departe şi focul se întindea cu o repeziciune fantastică.

- Sam! Ajută-ne!
- Mai rezistaţi încă puţin!

Trebuia să ajungă pe şantier. O porni imediat în fugă spre pasarelă.

- Sam! Le-ai găsit? strigă Dan, alergând pe chei, urmat de băieţi.
- Sunt încuiate înăuntru şi nu pot să deschid.
- Foloseşte asta!

Dan îi aruncă unul din cele două topoare de incendiu cu care venise, apoi trimise băieţii înapoi să aducă ajutoare.

- Nora, retrageţi-vă puţin din dreptul uşii! încercăm s-o spargem.

Sub forţa loviturilor, uşa începu să cedeze, dezmembrându-se. Când Sam smulse ce mai rămăsese din ea, Lettie, Nora şi Suzie ieşiră, poticnindu-se. Lettie ducea un bol cu peşti şi colivia cu păsări, Nora, căţelul, iar Suzie ţinea strâns pisoiul. Tuşeau, aveau feţele negre de funingine, dar trăiau.

- Sunteţi tefere? întrebă Sam strângându-şi fetiţa la piept, apoi prinzând-o pe Nora de braţ.
- Tati, barca a luat foc!
- Animalele! strigă Nora, eliberându-şi braţul din strânsoarea lui Sam şi dându-i căţelul.

- Dan!
- Fii liniştit, am eu grijă, spuse Dan luând căţelul. Haideţi, se adresă apoi lui Suzie şi Lettie, să mergem cu animalele într-un loc sigur.
- Sam, ia asta! spuse Lettie, dându-i un prosop ud.

Acoperindu-şi cu el gura şi nasul, Sam porni spre cală.

- Nora!
- Aici!

Apăru din fum, îi trânti în braţe cei doi iezi, apoi dispăru din nou.

- Nora, întoarce-te! strigă el, deşi ştia bine că era în zadar şi că n-o va putea face să plece până nu va scoate cel din urmă animal.

Sam începu să urce scările, când tocmai se ciocni de Dan.

- Ţine!

îi dădu iezii lui Dan, apoi se întoarse după Nora în cala plină de fum, încercând să-şi amintească locul fiecărei cuşti. Găsi, pipăind, cuşca iepurilor şi, lângă ea, a şoricelului de deşert. Nora apăru şi ea, ducând cuşca hamsterului şi un coş cu o pisică alături de puii ei.

- Sunt toţi?
- Da.
- Să ieşim.

Când au urcat în salon, flăcările cuprinseseră

draperiile. Tuşind, Sam şi Nora ieşiră pe punte, de unde un membru al echipajului şalupei de incendiu îi ajută să treacă la bordul vasului salvator.

Nora a fost dusă imediat pentru a fi supusă unui examen medical, iar Sam merse în cabina căpitanului, s-o vadă pe Suzie.

Şi ei si lui Lettie li se aplicaseră măsuri de prim-ajutor împotriva inhalării de fum, dar în rest n-aveau nimic. Sam acceptă cu greu să-i dea drumul fetiţei din braţe. Fusese la un pas de a o pierde si acum aproape că nu mai concepea să n-o aibă permanent în preajmă. Se duse din nou să vadă cum se simţea Nora. Scumpa, imprevizibila Nora care devenise mai importantă pentru el decât propria lui viaţă.

Nora avea faţa murdară, părul auriu pârlit, dar niciodată nu păruse mai frumoasă. îşi scoase puţin masca de oxigen şi-i trimise un zâmbet care-i umplu inima de bucurie.

- Suzie? Lettie? întrebă ea, cu vocea răguşită.

- Sunt bine. Dar tu? întrebă Sam, privind de fapt spre paramedic.

- Ca şi celelalte, a inhalat mult fum. Are şi câteva arsuri, dar nu ceva grav.

- Slavă Domnului.

Stăpânindu-şi lacrimile şi zâmbind, Sam se întoarse pe punte pentru a privi incendiul.

Flăcările distruseseră barca şi mare parte

din chei. Era o scenă de coşmar care avea să-l obsedeze până la sfârşitul vieţii. Sam strânse cu putere balustrada şalupei, zguduit de experienţa prin care trecuse, la un pas de a pierde fiinţele dragi.

- Poftim! Cred că ţi-ar prinde bine, spuse căpitanul, întinzându-i o cană cu cafea. Ţi-am pus un strop de ceva tare înăuntru, sper să nu te deranjeze.
- Deloc, mulţumesc.

Cafeaua fierbinte şi coniacul tare îl dezmorţiră puţin.

- Cum merge operaţiunea?
- Ambarcaţiunea e pierdută, răspunse căpitanul, explicând de ce şalupa de incendiu înaintează în apă mai adâncă. Şi cheiul e distrus.
- Ah, nu...! gemu Sam, privind spre şantier unde izbucniseră câteva incendii mici.
- Maşinile pompierilor sunt deja acolo şi altele sunt deja pe drum, dar nu cred să mai fie nevoie de ele. Situaţia e deja sub control.

O durere cumplită îl făcu pe Sam să se clatine şi căpitanul întinse braţul pentru a-l susţine.

- Ai o tăietură serioasă la cap. Ar fi bine să te examineze unul din medicii de aici.
- N-am nimic. Acum, trebuie să mă gândesc la lucruri mult mai importante. Este un individ, un anume Stokes; cred că el a dat foc.

- Da, categoric este un caz de incendiere; mirosea îngrozitor a kerosen. Am înţeles că familia ta a fost încuiată înăuntru, ceea ce înseamnă tentativă de crimă. Am anunţat deja poliţia.

Imediat ce şantierul a fost declarat în afara oricărui pericol, căpitanul trimise o barcă în care Sam, Suzie, Nora, Lettie şi animalele fură transportaţi la ţărm.

Ambarcaţiunea de pescuit şi cheiul erau distruse, dar, datorită eforturilor pompierilor, proiectul de construcţie fusese salvat.

Pentru Sam, nu mai conta nimic altceva în afara faptului că Nora, Suzie şi Lettie erau salvate.

Sam chemă un taxi şi le trimise pe Nora şi Suzie, împreună cu animalele, la apartamentul său. în acelaşi timp veni şi Eli cu un alt taxi, şi o luă pe Lettie la el acasă.

Deşi epuizat, Sam ştia că tot nu s-ar fi putut odihni. Merse la biroul lui şi-i telefonă lui Todd. Avea o mulţime de întrebări de pus cumnatului său şi, de data aceasta, voia răspunsul.

*

* *

Nora o duse pe Suzie în apartament, apoi se întoarse la taxi să ia animalele, ajutată de şofer.

- Mulţumesc, spuse Nora şi ultima cuşcă a fost adusă înăuntru. îmi pare foarte rău, dar n-am nici un ban.

- Mi-a dat deja soţul dumneavoastră. în plus, mi-a făcut plăcere să vă ajut.
- Sam e un om minunat, încuviinţă Nora, fără a corecta confuzia şoferului. Ne-a salvat viaţa.

- Am auzit că a fost vorba de o incendiere. Când mă gândesc la dumneavoastră şi la fetiţă... Am şi eu familie. Sper să-l prindă pe psihopatul care a făcut aceasta.

Incendiere. Nora ştia, dar simplul fapt de a i se aminti, o făcu să se clatine.

- Mergeţi înăuntru. Aveţi grijă de dumneavoastră şi de fetiţă.

Nora intră şi încuie uşa.

Incendiere. Se aşeză, ameţită, pe marginea unui scaun. Ce fel de monstru ar fi dat foc bărcii, încuindu-le înăuntru şi lăsându-le să moară acolo? Probabil vor mai urma şi alte tentative, după eşecul acesteia. Dacă Sam n-ar fi văzut focul şi n-ar fi ajuns la timp... începu să tremure din cauza şocului. încercă să se gândească la altceva, dar scenele acelea de coşmar o obsedau. Ştia că o vor urmări toată viaţa.

- Nora! strigă Suzie.

Vocea înspăimântată a fetiţei o readuse la realitate.

- Vin, scumpo.

Scăpaseră cu viaţă, erau acum în siguranţă şi fetiţa lui Sam avea nevoie de ea.

Capitolul 14

După plecarea Norei şi a lui Suzie de pe şantier, Sam mai rămase puţin alături de şeful pompierilor.

- Doresc să vă mulţumesc tuturor. Oamenii dumneavoastră au făcut astfel încât pagubele să se reducă la minimum.

- A fost mai uşor aici decât în cazul bărcii. îmi pare rău de vechiul chei -când eram mic, veneam deseori să pescuiesc acolo. Nu va mai fi la fel fără el. Dar, cred că trebuie să ne obişnuim cu noul.

Apoi, Sam schimbă câteva cuvinte cu o poliţistă care făcea parte din brigada care investiga acel caz. De la ea află că şeful detectivilor va veni în scurt timp de la sediu şi va dori să-i pună câteva întrebări.

- Sunt în biroul meu.

în aer persista, apăsător, mirosul de lemn ars şi fum. Rămăşiţe de stâlpi arşi şi carenă pluteau pe apă,

alcătuind o imagine deplorabilă. Şeful pompierilor avusese dreptate: locul acesta nu va mai fi niciodată la fel.

Sam intră în birou, făcu o cafea, se spălă, îşi schimbă hainele şi luă câteva aspirine. La

puţin timp, veni şi Dan.

- Băieţii sunt în ghereta paznicului. M-am gândit că e bine să fie aproape, dacă poliţia va dori să-i chestioneze. După toată această agitaţie, cred că sunt epuizaţi.

- Toţi suntem, spuse Sam, oferindu-i o cafea fierbinte.

- Ar trebui să ştii ceva. Când am trimis băieţii înapoi după ajutor, l-am văzut pe Stokes la capătul cheiului. A aruncat o canistră în iarbă şi a fugit. Băieţii au spus pompierilor acest lucru. Presupun că în canistră era kerosen.

- Eram sigur că Stokes m-a atacat. Poate că acum vom putea dovedi. Uite, se pare că a venit poliţia.

- Mă duc să chem băieţii.

Şeful detectivilor parcă era o cărămidă; cu păr roşcat, umeri laţi, talie groasă, butucănos. Costumul lui şifonat contrasta puternic cu uniforma călcată a ofiţerului de poliţie care-l însoţea.

Sam le relată ceea ce ştia despre incendiu şi le împărtăşi bănuielile în legătură cu Stokes. Când Dan se întoarse cu băieţii, povestiră şi ei cele întâmplate, inclusiv episodul cu canistra.

- Am auzit că aţi însemnat locul cu o batistă, spuse detectivul cel pătrăţos,

zâmbindu-le băieţilor.

- Am văzut la televizor, spuse Will grav. N-am vrut să stricăm amprentele.

- Aţi făcut o treabă bună, băieţi. Mă îndoiesc că făptaşul purta mănuşi.

Apoi, detectivul dădu mâna cu amândoi băieţii.

- Dacă nu mai aveţi nevoie de noi, cred că pot să-mi duc eroii acasă, spuse Dan.

- Da, asta a fost tot. Dacă mai e ceva, avem numărul vostru de telefon.

- Mergeţi, îi spuse şi Sam. Eu voi rămâne aici cea mai mare parte a zilei. Stai puţin, Dan. Vreau să-ţi mulţumesc pentru ajutor. Dacă n-ai fi venit cu toporul...

- Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Băieţii mei au petrecut mult timp pe barcă şi pe chei şi vorbesc atât de mult despre Nora, Lettie şi Suzie, încât de acum le considerăm ca făcând parte din familie. Când mă gândesc că...

- Da, ştiu. Du-i acasă pe băieţi. Ştiu că soţia ta trebuie să fie îngrijorată.

Dan tocmai plecase când sosiră Todd şi Jeannie. Aceasta alergă spre Sam şi-l îmbrăţişă.

- Am auzit la buletinul de ştiri ce s-a întâmplat. Suzie e bine? Unde e?

- A înghiţit mult fum, dar acum e bine. Ea şi Nora sunt acasă la mine.

Todd, palid şi bulversat, aruncă o privire spre maşina poliţiei, apoi din nou spre Sam.
- Ce naiba s-a întâmplat?
- Asta vom afla imediat, spuse Sam rugându-se, de dragul lui Jeannie, ca Todd să nu fie şi el implicat.
Când intrară în birou, detectivul vorbea la telefon. După terminarea convorbirii, Sam făcu prezentările.
- Avem suspectul, pe Stokes, deja arestat, spuse detectivul privindu-l pe Todd. Domnule Banner, luaţi loc, vă rog. Dorim să vă punem câteva întrebări. Aveţi dreptul să vă chemaţi avocatul.
- Avocatul? înghiţi Todd în sec, aruncând o privire plină de panică spre Sam.
- Incendierea este o acuzaţie extrem de gravă. Să nu mai vorbim despre tentativa de omor.
- Dumnezeule! strigă Todd, îngropându-şi faţa în mâini. Când ridică din nou privirea, părea cu zece ani mai bătrân. N-am ştiut. Sam, jur că n-am ştiut.
- Ce n-ai ştiut?
- Stokes trebuia doar să le sperie.
Jeannie scoase un ţipăt şi privi îngrozită spre soţul ei.
Cuprins de furie, Sam îl înşfăcă pe Todd şi-l izbi de perete.

- Să le sperie?! A încercat să le ardă de vii! Pe Nora! Pe Lettie! Şi pe fiica mea! Pe Suzie a mea! Vocea îi tremura de mânie. Ar trebui să te omor!
- Dacă n-ar fi împotriva legii, te-aş lăsa s-o faci! spuse detectivul, imobilizând braţul lui Sam, pornit într-o lovitură năprasnică.
- A fost ideea lui Benedict, iar eu şi Cornwell am fost de acord, fără să ştim însă că Stokes va merge atât de departe.
- Citiţi-i drepturile. Ştii unde-i putem găsi pe Cornwell şi pe Benedict? se adresă apoi detectivul lui Sam.
- Am adresele chiar aici, spuse Sam luând de pe birou cărţile lor de vizită.
- Sam, strigă Jeannie, te rog, ajută-l. Todd n-ar face niciodată vreun rău lui Suzie, doar o iubeşte ca pe proprii lui copii.
- Nu cred că-l pot ajuta de data aceasta, Jeannie.

Nu era nici măcar sigur că ar fi vrut s-o facă. După ce poliţiştii îl reţinură pe Todd, Sam o conduse
pe Jeannie care încă plângea în hohote, până acasă la ea, după care merse şi el în apartamentul lui.
Nora îl întâmpină şi-l anunţă că Suzie doarme. Părea epuizat şi tulburat şi Nora simţea nevoia

să-l cuprindă în braţe şi să-l aline, dar ceva în atitudinea lui o reţinu. Il conduse în bucătărie unde îi pregăti o ciocolată fierbinte şi pâine prăjită şi numai după ce termină de mâncat, rupse tăcerea.

- Ce s-a întâmplat?

îi povesti despre rolul juat de Todd în toată povestea şi despre arestarea lui.

- Dacă ar fi vorba doar despre Todd, l-aş lăsa să putrezească în închisoare, dar simt o oarecare responsabilitate faţă de Jeannie şi de copii. Nu ştiu ce să fac.

- Şi eu mă simt la fel de vinovată ca şi ei. Dacă n-aş fi fost atât de hotărâtă, atunci poate că şi Lettie ar fi acceptat...

Ochii i se umplură de lacrimi.

- Nu tu eşti de vină şi nici Lettie. Era dreptul vostru să locuiţi pe acea barcă, dar aţi stat în calea unor oameni extrem de lacomi: Benedict, Cornwell şi Todd.

- Bine, dar am crezut că acceptaseră ca barca şi cheiul să rămână.

- Şi eu am crezut la fel. Tebuia să-mi dau seama că e ceva suspect când au cedat atât de uşor. Se pare că lui Benedict i se promisese o primă mare, pe care urma s-o împartă cu nepotul lui Lettie, James, şi cu Todd dacă barca dispărea până la terminarea lucrării.

- Bani? Au încercat să ne omoare, să ne ardă de vii, pentru bani?

- După cum spune Todd, Stokes trebuia doar să vă sperie. Apoi, Todd spera să vă mutaţi de bunăvoie. Nu

cred că vreunul din ei ştia că Stokes e bolnav psihic, dar mă îndoiesc că şi-ar fi schimbat planul. Personal, nu cred că Benedict ar fi dat înapoi chiar dacă ar fi ştiut că e vorba de incendiere sau de crimă. Poliţia şi F.B.I.-ul îi cercetează pe Benedict şi pe finanţatorii lui.

- Dar proiectul? Se va termina construcţia?

- Nu ştiu şi, momentan, nici nu-mi pasă. Nu mă interesează decât că tu, Suzie şi Lettie n-aţi păţit nimic. Nimic altceva nu contează.

Sam o strânse la piept, într-o îmbrăţişare desperată, iar în sărutul lor era gustul dulce-amar al acelei fericiri ce le părea acum cu atât mai preţioasă. O conduse în dormitor şi se lăsară în voia unei pasiuni ce transforma fiecare clipă şi fiecare gest într-o comoară de senzaţii nebănuite.

- Nora?

- Iubeşte-mă, Sam, te rog, iubeşte-mă.

Făcând dragoste, era ca şi cum amândoi s-ar fi întors acasă şi sufletele lor s-ar fi contopit în unul singur.

- N-am crezut că poate fi aşa.

- Nici eu. Nora! Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Nu-i răspunse, pentru că adormi imediat. Sam o
sărută cu gingăşie, după care adormi şi el.

Nu se întâmplă des ca un bărbat să facă două cereri în căsătorie în aceeaşi săptămână, se gândi Sam. Intenţiona s-o ducă într-un loc romantic şi apoi s-o ceară din nou în căsătorie. Rezervase o masă la un restaurant select, pentru o cină la lumina lumânărilor. Avea deja inelul în buzunar şi chiar nişte proiecte de casă.

Şi, lucrul cel mai important, angajase o bonă să rămână cu Suzie. Era chiar ora la care aceasta ar fi trebuit să sosească. Plin de speranţă, parcă maşina şi coborî.

- Bună, tati! îl întâmpină Suzie, cu braţele ridicate pentru a-l îmbrăţişa.

- Unde e doamna Abernathy? întrebă el, punând-o jos şi privind împrejur.

- Am trimis-o înapoi acasă.

- Aţi trimis-o înapoi? De ce?

- Pentru că Nora şi cu mine ne-am gândit că ar fi mai amuzant să mergem la o pizza.

- Pizza?

Privind scena din camera alăturată, Nora se întrebă dacă nu cumva greşise incluzând-o şi

pe Suzie în program, dar nu putuse s-o dezamăgească... prea se rugase să fie lăsată să vină şi ea cu ei. Fetiţa se simţea, într-adevăr, singură, dar, privindu-l acum pe Sam, se gândea dacă nu cumva plănuise altceva, şi nu doar o simplă cină. Ideea o înfiora, dar o şi speria.

După ce făcuseră dragoste, nu îndrăznise să rămână singură cu el. Sam îi spunea mereu să locuiască acolo, cu el, dar ea nu se putea decide. îl iubea prea mult şi-i era teamă de o deziluzie care i-ar sfâşia pur şi simplu inima.

- Bună, Sam. Bănuiesc că Suzie ţi-a spus deja... începu ea, sperând ca el să înţeleagă. Nu, Sam nu înţelese şi arăta în continuare la fel de dezamăgit.

- Am făcut rezervare.

Nora văzu cum lui Suzie începe să-i tremure buza, abia abţinându-se să nu plângă.

- Sunt sigură că vor fi de acord să anuleze rezervarea.

Sam privi şi el în direcţia în care se uita Nora şi, văzând expresia de pe chipul fetiţei, oftă, încercând să zâmbească.

- Da, cred că se poate anula... Şi unde vreţi să mergeţi la pizza?

- Ce-ar fi să mâncăm chiar aici? Am uitat

să-ţi spun, probabil, că ştiu să gătesc.

- Ai făcut pizza?!

Drumul spre inima unui bărbat, speră ea. Pizza se dovedi a fi o capodoperă culinară, din moment ce Sam mâncă două treimi din ea.

După ce strânseră masa şi spălară vasele, Nora şi Sam se instalară la televizor, iar Suzie merse în camera alăturată să se joace cu animalele.

- Ce-ai făcut astăzi? îl întrebă ea, văzându-l neobişnuit de tăcut.

- A fost totul bine... Ştii, aş vrea părerea ta...

Cuvintele lui sunară atât de ciudat, încât Nora îl studie cu atenţie în timp ce desfăşură mai multe schiţe.

- Ce părere ai? Care dintre aceste case ţi-ar plăcea, dacă ar fi să locuieşti acolo?

De fapt, ce voia s-o întrebe? Voia pur şi simplu părerea ei în legătură cu acele case - toate la fel de frumoase - sau intenţiona să spună altceva?

- Nora, vrei să...

Nu reuşi să termine, pentru că larma îngrozitoare ce se auzi din camera lui Suzie îi aduse pe amândoi, în fugă, în pragul uşii

acesteia. Suzie stătea în pat, iar în jurul ei se jucau pisicile cu pisoii, iepurele, hamsterul, şoriceii, iezii şi căţelul.

- Tati, Nora, priviţi! Am o mulţime de prieteni acum.

- Slavă Domnului că n-ai dat drumul şi păsărilor!

- Vai de mine! Nu voi mai putea sta multă vreme aici. Dacă proprietarul află de aceste animale?

- Nici o problemă. întâmplător, este şi el iubitor de animale. Am uitat să-ţi spun: casa este proprietatea mea.

- Da?

- Sigur că da, confirmă Suzie, râzând când căţelul începu s-o lingă pe faţă. Acum nu va mai trebui niciodată să pleci. Poţi să fii mămica mea. Te căsătoreşti cu tati, nu-i aşa?

- Ei bine, alesesem un moment şi un loc mai potrivit pentru această cerere, dar Suzie mi-a lut-o înainte. Nora Carson, începu el, punând un genunchi la pământ şi luându-i mâinile, nu cred că pot trăi fără tine şi nici măcar nu vreau să încerc. Te iubesc. Vrei să fii soţia mea?

Nora nu avu timpul necesar să răspundă, pentru că iezii, sărind de pe pat, îl împinseră

pe Sam iar acesta, dezechilibrându-se, se prinse de singurul punct de sprijin disponibil - picioarele ei. Nora căzu, Sam deasupra ei, iar iezii şi căţelul ţopăiau pe ei, peste ei şi în jurul lor. Suzie şi restul menajeriei se alăturară şi ei, într-un iureş de veselie.

Când reuşiră să se ridice şi să facă o oarecare ordine printre animale, Sam o privi pe Nora, zâmbind.

- înţelegi ce ne aşteaptă?

- Viaţa va fi mai interesantă aşa.

- Tot nu mi-ai răspuns. Te căsătoreşti cu mine?

- Cum rămâne cu animalele?

- Le vreau şi pe ele. Este pentru prima dată când cer în căsătorie o grădină zoologică. Iţi aminteşti casa aceea mare pe care ai văzut-o în schiţă? Speram să-ţi placă - are spaţiu şi pentru un grajd.

Aşadar, asta încercase să-i spună. Ochii Norei se umplură de lacrimi.

- Ei bine?

- Ah, Sam, da. Da, da, spuse ea râzând şi plângând în acelaşi timp şi sărutându-l. Da, în numele nostru, al tuturor.

- Era şi timpul, comentă Suzie din vestibul. Ţinând degetul în dreptul buzelor, scoase căţelul

din cameră şi închise uşa.

Sfârşit